

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 34. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1942 DECEMBER 1

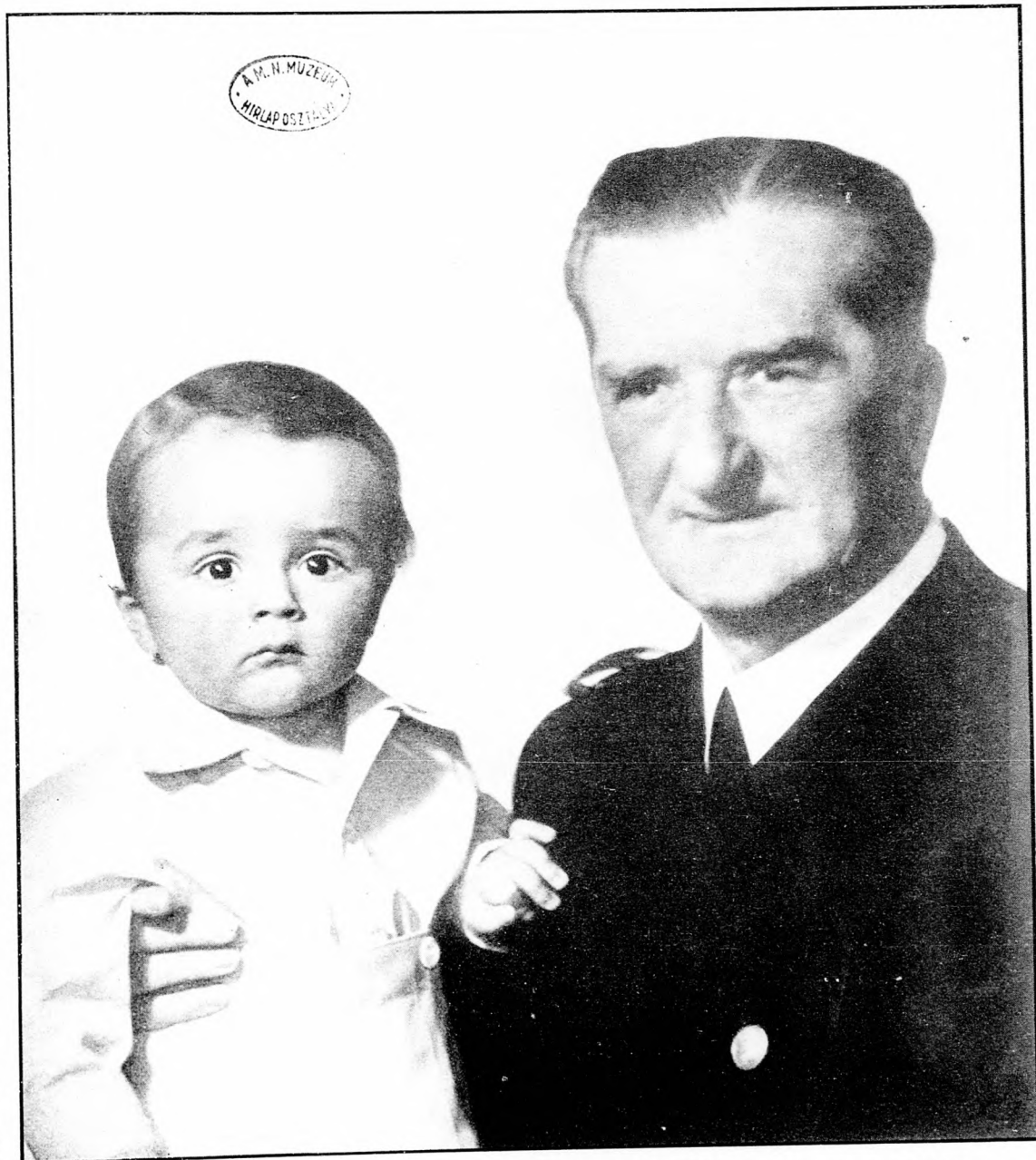

FOTO: VERES, BUDAPEST, V., DOROTTYA-U. 1

VITEZ NAGYBANYAI HORTHY MIKLÓS, MAGYARORSZÁG KORMANYZÓJA ÉS ISTVAN, UNOKAJA

Karácsonyi meglepetés

a Magyar Nők Lapja
nagysikerű könyvei

Mindenkinek értékes, kedves ajándék!

Nagy visszhangot keltettek már eddig is ezek a könyvek olvasóink körében, amelyeket ebben az ünnepi sorozatban olvasóink szíves figyelmébe ajánlunk:

1 PAPP JENŐ: KRONIKÁK KÖNYVE azokat a fényes emlékü rádiókrónikákat tartalmazza, amelyeket a közönség szünni nem akaró lelkesedéssel reklámolt. A nyomtatásban most újra felzendülnek a híres rádiókrónikák s a nemes élmény súlyával újból hódítanak. A magyar közönség legszelebb rétegei frissülnek fel a melegszívű író, kiváló esztétikus és kritikus napsugaras derűjében, alkotó optimizmusában, mély örájában.

2 FARKAS ISTVAN · SANTA MARIA romantikus regényben Kolombus Kristóf esodálatos eseményekben gazdag felfedező útját írta meg a kítűnő író. Ebben a regényben meglevenedik előttünk az az izgalmas hajóút, amelyen Kolombus Kristóf elindult Amerika felfedezésére. Léleketelállító események torlódnak a regényben, amely a zseni hibáit és érényeit oly közel hozza az olvasóhoz.

3 DÉNES GYÖRGY: ROMEO VACSORÁJA a legszenzációsabb regény a színészek mindig titokzatos, excentrikus, komédiás, ágáló életéből. Érdekesítően színes, elbűvölő, elragadtatót világ ez. Féltelem vidám és féltelemül szomorú s azért olyan frappáns hatású, mert a kiváló író-színművész is ajja ennek a külön világnak, ahol nevetve sírnak és sírva nevetnek. Nemes eleganciával hozza az olvasó elé emberi és színészi művullukban regényének nem mindennapi hőseit.

4 SZENTGYÖRGYI FERENC: A SZERELEM VISSZAHIV legújabb és egyik legszebb, mélyjelentőségű mai regénye a gazdag irodalmi sikerekben kiváló írónak. Egy fiatal svéd mérnök a hőse, aki izgalmas kártyaasztában milliókat veszít és milliókat keres munkával. Világutazó útjában új szerelmek, új szép nők támadják meg a szívét. Egy ideális, nagy szerelem hatása alól nem tud szabadulni. Magyar kislány jóság, tisztasága, szerénysége fekezi le. Szerelem, optimizmus és romantika eposza ez a regény.

5 AZ ÚRIHÁZ ÁBÉCÉJE: praktikus tanácsaival kítűnő kalauz a társasági szokások, látogatás, öltözködés, fogadás s az összes társadalmi problémák útvesztőjében. Ezek az ismeretek biztos, nyugodt fellépést, önbizalmat adnak mindenkinek. Orvosi felvilágosítást találunk benne a fiatal anyák csesemögondozásról, táplálásról. Tanácsal szolgál az otthon berendezésben, szépítésben. Tanít háztartás-vezetésre, egyszerre és tápláló ételek készítésére. Pályaválasztás kérdésében is tájékoztat. Foglalkozik konyha- és virágkertészettel.

6 KORSZERŰ RECEPKÖNYV: 600 kítűnő, kinyróbólt receptet tartalmaz, a mai követelményeknek és lehetőségeknek figyelembevételével. Nélkülözhetetlen minden háziasszonynak, mert sok új ételreceptjével a gyakorlatlott háziasszonyoknak is nagy segítség. A kevésbé gyakorlatlott fiatalasszonyok mebecsülhetetlen segítségközhöz jutnak e könyv által. Nélküle nem egyszer akadnának fenn főzési gondjaik közhöz.

A nagy gonddal kiválogatott 6 darab könyvet képből is bemutatjuk. Az ünnepi ajándékozás hangulatát fejezi ki a finom, izlése, színes könyvtok, amibe ezt az irodalmi sorozatot elhelyeztük.

A jó könyvnél nincs értékesebb ajándék, mert ez mindent pótol, amire a mai viszonyok között a szellem kielégítésére még fokozottabban van szükség. Nemcsak pihentető és szórakoztató, de kiemeli az embert a hétköznapok súlyos gondjainak terhei közül. Igazi örömet szerző meglepetést karácsonykor, az ajándékozás legmelegebb ünnepén. Csak könyvvel szerethetünk a hölgyeknek, akik szellemileg olyan közel állnak ma is az irodalomhoz, mert ők maguk is, mint ihletők, vesznek részt a művészek alkotásaiban.

Ugy érezzük, hogy az ismertelett hat kítűnő könyvre minden családban nagy szükség van és amikor ezeket választottuk ki karácsonyi ajándékkul kedves olvasóinknak, hisszük, hogy jó szolgálatot tettünk vele. Ezt vásárolják kedves hozzátartozóinknak, ismerőseinknek, barátainknak, mert nemcsak ajándékot adnak, hanem örömet is szereznek vele, amit ebben az értékét jóval meghaladó ajándékban részesítenek.

A 6 darab értékes könyv, szép tokban rendkívül kedvezményes áron portóköltséggel együtt 8 pengő 50 fillér.

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 34. SZÁM

BUDAPEST, 1942 DECEMBER 1

SZÉPIRODALMI, TARSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HAZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Me-ielenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakaréknévtári csekkzámla: 20.331. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő.
Amerikában 1 évre 41, fél évre 22 pengő. A lap egy ne-
gyedévénél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18-73-42
FIÓKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVÁR, KAZINCZY-UTCA 15, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BARÓ JÓSIKA-UTCA 4
SZABADKA, PRÁGAI HID-UTCA 56, ÚJVIDEK, JOKAI-UTCA 31, MISKOLC, GHILLANYI-UTCA 13

A HORTHY=VARÁZS

IRTA IZSÁK-GYARMATHY LÁSZLÓ

Ahelyett, hogy megismételném Kormányzó Úrunk névnepja alkalmából a nemes személyét illető történeteket és jelzőket, hadd mondjak el inkább villanásnyi élményt, amelyet magam éltem meg egy Mikulás-apon a falusi nép körében. Azt hiszem, Horthy Miklós nemcsak a Várban, vagy kenderesi kuriájában él, hanem a falusi sulykolt földpadlóján szoba olajmécsvilágú estéjének éjszakába felejtkező beszélgetésében, az ottani emberek lázasszemű ráfigyelésében is, — és történelmi küldetése szerint talán ez az élete döntő, mért ez az élete halhatatlan. Ezért, mikor személyesen láthatom egy ünnepélyen, a parlament diszülésén, vagy színházi páholyában, kemény és mégis derűsen szeretetteljes arcélét, harmonikus és magabiztos magyar tartását: nem úgy nézem, mint egyetlen, magába zárt sorsú embert, mert kötötte ott érzem az emberek százazeinek, millióinak áranló gondolatait, mint élő atmoszférát, légkört, mely a Kárpátok vonalán belül hozzá kapcsolódik, belőle táplálkozik, — s arcán az örök magyar Időt látom.

Nem iskolában és tankönyvből tanultam ilyenek látni Horthy Miklóst; megkísérlem elmondani, hogy miről...

*

Hő előtti szél fujt, a falu esti harangszavát foszlányokra tépve vitte messze a nedves, sötét mezőtáblákra. Kisfiú voltam és borzasztó elhagyott, mert nem mehettem haza: a testvérem ragályos betegségben feküdt otthon a házukban és engem kiadtak Györék Mózi bácsiékhoz néhány napra, amíg majd bevisznek a városba a nagybátyámékhoz. Az otthontalanság, az idegenbe való száműzetés, az ismeretlen szoba és ágy gondolata úgy rémített, mintha a pincékből fellopakodó fagyoskezü bákások akaránál elrabolni ezen az éjszakán. Azonban Györék Mózi bácsiék az „ünneplő-szobában“ hatalmas dorombolásra fűtötték be a kemence-kályhát, a vetett ágyban a kéksíkózású dunyha keményítő- és újavászonszágú huzata átmelegedett már és olyan óriási

volt, hogy elbujhattam alatta a bákások elől; a „sifonér“ tetején a melegtől jóillatúan lélegzetek fel a sorba rakott pirosírmos almák és vacsora után még mézzel leöntött diót adott be Örzse néni kistányérban az ágyam mellé. Valami azóta is olthatatlan szerelemre gyultam a parasztszoba iránt; s már csak egy fájdalom volt, hogy ma éppen Mikulás-estéje van és reggelre ide biztosan nem jön hozzám a Mikulás. Azért, mikor vetkeztem, a cipőmmel, harisnyában és lábujjhegyen, mégis az ablakhoz óvakodtam. De nagyon megjedtem, mikor a cipőmet odahelyeztem, mert az ablakon túl egy lehaljó kopár diófaágról nagy, fekete kányamadár figyelte éppen a cselekedetemet. Rohantam vissza a kunyha alá. „Vége! Ide már nem jön a Mikulás!“ — kiáltottam ott rémülten magamnak és sírásra készülő szájjal aludtam el.

Reggel azonban tele volt mind a két cipőm ajándékkal, de nemcsak azok, hanem az egész ablak köze. A csábító nyálánkságokon kívül fából faragott kicsi szekér várakozott ott rám, melyen lős és a broncs is volt. Estére pedig Mikulás-ünnepséget rögtönöztek, amelyre számos gyerek jött még oda, mind maskarába öltözve. A sok riadalomtól azután úgy meglehetünk, hogy Örzse néni alig tudta elnygatni a tálakba néző szemünket. Akkor aztán lehúzták a nagy tölgyfaasztalról a szöttes lenkendőt és oda kaptam a Mikulás-napi valóságos kis szerketet, amelynek végletlenül forgattam a kerekét és igazítottam a rúdját.

Öregek és kicsik ültünk az asztal körül, fejünk felett a petróleumlámpa sárga lángja zizegett. Mózi bácsi, aki különben kalendáriumtudó ember volt, akkor azt mondta: tudom-e én, hogy ezt a szerketet Horthy Miklóstól kaptam? — Hogy lehet?

— Hát mert az övé minden játék Magyarországon! Minden kocskerek és kocsirúd is! S ő küldi a Mikulást, de még a Kis-Jézusnak is ő mondja meg, hogy kinek mit adhat. Nahát ezen csodálkoztunk gyerekek.

— Hogy minden az övé, Horthy Miklósé, de különösen minden játék?

— Bizony, — mondja Mózi bácsi.

— Dehát miért?

— Mert ő csinálta meg Magyarországot, mikor nagyon elromlott. Nem könnyű ám egy országot megjavítani!...

Két vénasszony bólintott erre a kemence mellől, emlékezetesen. És Mózi bácsi kezdte elmondani sorban, hogy ez miként történt. Rettenően egyszerű, tanulatlan, de biztos szavai olyan hatalmassá vált a magyar nemzet sors és benne Horthy Miklós alakja, hogy azóta is így értem mindkettőt. Az öreg parasztember lassú szavaiban hullámokat vert veszedelmesen az Adria és láttuk rajta siklani a Novarát. Néha egyik fehérnép szólt közbe: nevet mondott, hónapot, vagy napot és órát, mikor megtudták a hírt, hogy minden megfordult, itt van Horthy Miklós... A beszéd és a közbeszólások megsűrűsödtek, az egész magyar dráma újra lejátsszódott a kis meszelt szobában, az emlékezés melegében.

Aztán nagy csend lett. Elhallgatott megcsillapult Mózi, el a fehérnépek és valami igen nagy összetartással ültek most együtt. Az emlékek összeforrasztotta gondolataikat. Tovább ölegett bennünket a kemence meleg — ez is Horthy Miklósé, gondoltam én —, fejünk felett újra hallottuk a lámpa sercegését. S a csendben már értettem, hogy ebben az országban Örzse néni és Mózi bácsi is Horthy Miklósé, tőle kaphattam valóban én is a kis szekér örömét... így simítottam meg most már a szépen faragott rúdját.

...Ezért tudom, hogy nemcsak a Várban és Kenderesen él, mert akkor is ott volt köztünk személyesen a kis parasztszobában, olyan biztosan, mintha csak szélfujt, harmatos tengerészti köpenyében betoppant volna a nyirkosarkú ajtón.

Talán ez a legfényesebb dicsőség, amit felmlithetünk róla névnepjén, amely immár nem csupán az övé: az egész nemzet névnepja már.

Beszélgetés Bókay Jánossal

ÁLMAIRÓL, MUNKÁJÁRÓL ÉS AZ ÍRÁS TITKAIRÓL

Bókay Jánosban egy diák nyugtalan lelkesége és egy érett bölcs derűs filozófiája él békés egyetértésben. Lázás, lüktető lobogás hajtja, sohasem fáradt, sohasem közönyös. Szereti az életet, az apró kis örömeiket, a munkát, a rohanást, a színt, a csillogást, mindent, amiben szíve dobogását érzi. Rettenetesen aktív, cigarettával és fantáziával felfokozott lelkiállapotában érzékenyen és költőien reagál az élet minden kis villanására. Remekül beszél, virtuóz a szónak, a jelzőnek, ömlik belőle a mondanivaló: ízzel, zamattal és feszültséggel fűti meséit. Sohasem nagyképű, történeteiben inkább önmagát figurázza ki, mint más. Derék ember és jó barát. Elképzeléseit, véleményét bátran hangoztatja, a gyavaság, a hasznathozó megalkuvás nem eleme. A legelfoaltabb ember. Most, hogy megvált a Vigszínház igazgatói állásától, „csak” tizenöt órát dolgozik naponta. Azonkívül, hogy ilyen természetesen és bőkezűen ír, a Révai könyvkiadóvállalatnak munkától roskadozó kitűnő vezérigazgatója. Új darabjának, „Az utód”-nak nő problémájáról beszélgetünk. Azt mondja:

— A nő bizonyos fokok mindig féltékeny a férfi munkájára. A nő a szerelmeben egyeduralkodó akar lenni és az ő szempontjából igaz is van. Reálisabb a filozófiája, egocentrikusabb az ételzsenéléte és egyszerűbb az igazsága a férfiénél. Avval, hogy szerelmében tökéletesen feláldozza magát, hogy boldoggá akarja tenni párját, meg gyermekeit, kielégíti kötelességzömját. A férfi ezzel szemben valami másfajta nagy kötelességet is érez: az egész emberiség iránt valót. Hány férfi tette szerencsétlenül feleségét azzal, hogy az egész emberiséget akarta boldoggá tenni? A nőben ilyenfajta indulatok nem lobognak. Nemesak az életet, hanem a halált is másképpen látja, mint a férfi: természetes életfunkciónak nézi, ezzel a problémával nem foglalkozik annyit.

— Min dolgozik most?
— Nagy regényciklusba kezdtem. Csak akkor adom ki, amikor mind a tíz kötet elkészült. Budapest utolsó negyven évét írom meg egy patricius kereskedőcsalád életében, amely lát-szólag maga az erény, tulajdonképpen pedig örökös pénzimádás.

— Mi a véleménye a pénznek az emberekre való hatásáról?

— A pénz lovaggá üti az embert, díszet és értéket ad neki. Másképpen beszélnek ugyanazzal az emberrel is akkor, amikor tömött a zsebe és amikor egy vasa sincs. Fájdalom, az eredményt nézik, nem a belső értéket. A pénz általában kétféleképpen hat az emberre: a *kiválóra kiválóan, a hitványra hitványan*. A pénz függetlenít és végeredményben kultúrát is jelent — persze nem lelki kultúrát! — és belépőjegyvet ad az élet szépségeihez. *A pénzt önmagáért nem szabad szeretni, a pénzért vásárolni kell tudni.* A kiváló ember kiváló dolgokat vásárol rajta, a hitvány hitványt. *A kitűnő ember szegényen ugyanaz, mint gazdagon, a pénznek nincs ereje rajta: a gyöngén diadalmaskodik csak.*

— Beszéljen egy kicsit önmagáról! Hogyan dolgozik?

— A leggyorsabb munkás vagyok. Sokszor nem is örülök ennek, félek attól, hogy túl könnyen alkotok. Az írás egyedüli életformám, *kézírásomon egy betűt nem javítok*. Legtöbbször gyorsíróként diktálom írásaimat. Kezem lassan ír és idegesíti. Jegyzeteket nem csinállok, nem gondolkozom előre, *csak az írószat mellett való inspirációban hiszek*. Az embert öönhangja kényszeríti a további gondolkodásra.

— Mi az inspiráció?

— Nem író az, aki külső körülményektől várja az ihletet. A munka első tíz-tizenöt percében minden író hídgal, de aztán meg kell hogy rohanják a mondanivalók. Engem munka közben semmi sem hátráltat, nem b-folyásol sem idezállapotom, sem testi kondícióm. Amikor írok: megnyugszom. Az se bánt, ha háborgatnak, ha szólnak hozzám, a mondat közepén abba hagyom a munkát és ugvanót folytatom. Általában keveset dolgozom egy-folytatásban, két óra alatt sokat lehet végezni. Mindig nappal írok, amikor megettem vacsorámat, leteszem a tollat is és pihenek, magánember vagyok.

— Felzaklattot idegeivel hogyan tud pihenni?
— *Semmit sem csinállok félig*. Amikor dolgozom, minden ideszálam a munkáé, amikor pihenek, elengedem magamat, tökéletesen henyelek.

— És mit csinál Bókay, a magánember?

— Esténként a feleségével meg a fiával lóru-mozik. Két ember van életemben, aki mindig tökéletesen megnyugtat, mosollyal, nyugalommal és optimizmussal ajándékozik meg: a feleségem meg a fiam.

— Milyen a jó író-feleség?

— *Első feladata, hogy ne legyen író-feleség*, vagyis ne adorálja ostoiban az író, ne nézze csodálatlanul, hanem egyszerű, normális embernek, akit nagyon szeret. A feleségem tizen-nyéves volt, én meg húsz, amikor eljegyeztem. Azóta együtt élünk. A feleségem azzá lett mellettem, akit egy férfi párjának álmodja. *Az én alkotásomnak érzem, olvannak, mintha én írtam volna. Tökéletes párijáságban élünk.* A fiam szelíd-ségével, jóságával, nyugodt derűjével a feleségemre üitött, egy helyett így most *két* társam van. A magam nyugtalanságából sohasem adok nekik. Irodalomról akkor beszélgetünk csak, amikor elkészültem valamelyik írással.

— Témáit nem mondja el, mielőtt megírja?
— Az író ne fecsegeje ki a benne lévő témát, mert akkor közönyössé válik vele szemben. *Vannak írók, akik mindig terveznek, de sohasem alkotnak*. Mielőtt befejeztem a munkát, még az elismerés is zavar, de amikor elkészül-

tem, minden vélemény érdekel. Még a szobalányom reagálására is kíváncsi vagyok. Mindenkinek a véleményét meghallgatom, *figyelem, hogy melyik ponton van és melyiken nincs kontaktsom az emberekkel*. Az írónak vannak a mondat mögött futó gondolatai is, amelyeket szándékosan vagy szeméremből nem önt szavakba. Ezek a másodlagos értelek, gyakran a legfontosabbak. Olykor a szimplán gondolkodó, egyszerű ember többet ért meg ezekből, mint a raffinált agyú.

— A mondanivaló és a forma kapcsolata?

— A mondanivaló komolysága sohasem függ össze a formával. *A könnyedén hangszereli vigjáték mögött néha súlyos dráma sötélik*. Hogy valaki keserű mosollyal filozofál-e vagy könnyes szemmel, az egyéni. Én az előbbi jobban szeretem. A forma néha maga a művészet. *Az író nem azért ír, mert okosabbakat mond a nem-írónál, hanem mert elragadón mondja ugyanazt*. Az igazi művész formával születik, a forma értéke pedig attól függ, hogy mivel tölti meg.

— Hol a reális élmény és a fantázia határvonal a irodalomban?

— Realitás nélkül való fantázia a ponyvaregénynek erénye. *Minden apró, kis cselekmény, minden morzsa filozófikus folyamatot indít el az íróban*. Maupassant azt mondta, hogy mindig személyes élményeit írja meg. Egy aszszony nem hitt ebben, hazugsággal vádolta. Maupassant fogadást ajánlott. Sétálni ment az aszszonnyal és amikor hazajöttek, megkerdezték tőle: mit látott? Az aszszony azt mondta: semmit. Maupassant leült és ugyanakkor húsz oldal irat tele szenzációs élményeivel. *Az író nem keresi, hanem találja a témát*.

— Szereti a sikert?

— Sohasé voltam ambiciózus. Írok, mert nincs számomra más lelki lehetőség. *A siker valahogyan elszomorít*. Utána napokig feldult vagyok és könnyes szemmel járkálok. Ilyenkor mérhetetlen magányt és kielégietlenséget érzek. Talán azért, mert azt az örömet, amelyet a sikerlőt vártam, nem kapom meg. *Az öröm az alkotás, a siker csak jelenség*.

— Bántja a rossz kritika?

— Amikor attól a kritikustól kapom, akinek tisztaságában és jóhízemységében feltétlenül bízom, akkor nem bánt, sőt igyekszem tanulni belőle.

— Van ellensége?

— Akad néhány. De sohasem bántom őket, mert véleményem szerint csak azzal lehet megalázni, *fégyvertelelné tenni az embert, ho jósággal felelünk komizságára*. Önmagáért szeretném az embert kiemelni hitványsságából, tükröt akarok eléje tartani, hogy lássa, mit csinált. Fájdalom, ez reménytelen vállalkozás. — Maga, aki annyira rajong a színházért, hogyan tudott elszakadni tőle?

— A színházat csakugyan imádom, hogy elváltam tőle, életem legnagyobb hőstette volt. Mindig el tudtam szakadni attól, amit legjobban szeretek. Kötelezettséget teljesítem ezzel. (Különbön ezt akartam megírni „Az utód”-ban is.) *Túlságosan szeretem a színházat, ahhoz, hogy vessem*. Szerelmes vagyok belé és ezézt a színház vezet engem, nem pedig én őt.

— Mi a legnagyobb vágya?

— Az olasz tengerparton, Portofinóban sze retném felépíteni kis házacskámat és feleségemmel meg a fiammal együtt elvonulni a világtól. Portofino paradicsomi nyugalmára és boldogságára vágyódom, hogy újra felbredjen bennem az, emberekre való szomjuság...

A NAP ÖSSZEL

Ontotta kincsét pazar-bökezfűn.
Fényben fűrészölt vad sziklaormot,
kereső tornyot,
büszke fákat, kis virágot.
Nem nézte a koldus rongyát,
nyakába dobta fénypalástját,
aranyt szórt az úr porába,
gyémánt ékszerűt fura, fára,
sosem gondolt önmagára!

Kínese elfogyott. Fénye megkopott.
Nincs már semmije.
Arca lázpiros, hol meg fakó.
Már nem röpít sugárküllős
aranyhintó,
mint vitéz koldus, lassan vándorog.
S útja végén, a Föld széléről
fáradt mosollyal visszafér,
holnap már felhőhatáron dűböög
s ideleln minden könnyes-kődbe vész.

K. RÁCZ IDA

ELÉGSÉGES

Mit tagadjam, mérges voltam és bántott a dolgom. Miért adott Demeter számtanból elégséget? Túlzással sem állíthattam ugyan magamról, hogy matematikai lángész vagyok, de nagyjában beláttam ennek a sötét tudománynak a útkaiba. Az érettségi biztos elismerő helyesléssel bölintott felém, amikor egyetlen lélegzetre leveztettem a koszinusz tételt.

Mondom, kissé elkésérített, hogy Demeter István tanár úr, akit egyébként valamennyien tiszteltünk és szerettünk, ilyen kevéssé becsülte képességeimet és ebből meggyőződésének elégséges osztályzattal adott kifejezést.

De mert tizennyolc éves voltam, karvastagságú botot vásároltam érettségem jelképéül és bizonyítékául, mindennek a tetejébe pedig várt a délutáni kuqlipart, nem sokáig emésztettem magamat.

Közölnöm kell már itt, nem mindennapi esemény voltam. Hat éves koromban már úsztam és korcsolyáztam; nyolcéves koromban gumipuskával rendszeres vadászatot folytattam a környék galambjaira; tizenkétéves koromban megkezdtem a harcot a különböző ipari szakmákban foglalkoskodó inasokkal és ettől kezdve hetenként átlag egyszer betört orral, félig letépett füllel, csurrom véresen állítottam haza; testi és lelki fejlődésem további során olyan talélékenységgel és olyan káprázatos változatban halmoztam a gazságokat, hogy valósággal elborzasztottam magam körül a világot és hogy mindez csupán ártatlan és andalító kezdetnek szántam későbbi nagyráhatottságom teljes kialakítására.

Ismétlem, számtanból hármast kaptam, viszont mint kuqlibajnok, hitvány tizennyolc évem ellenére elismert, méltányolt, sőt rettegett férfi voltam.

A történelmi napon, Kovács, az építész állított meg.

— Nézze, kis barátom, volna egy ötletem. A Torna- és Vivőegyletben délutánoként nagy játék folyik. Maga leérettségizett, mátlól kezdve nyíltan is kuqlizhat. Adjunk délután bankot. Maga szílitja a tudományt, én a pénz.

Az ajánlat csábító és kissé tisztességtelen volt. Következésképpen habozás nélkül elfogadtam. Délután meglehetősen izgalommal állítottam be a Torna- és Vivőegyletbe. Felöltöttem, komoly emberekkel még sohasem kuqliztam. De meggyafabotom, érettségem és férfiaságom jelvénye ott lógott karomon és a pálya remek, aszfaltpálya volt.

Megkezdődött a játék. A résztvevők, csupa jó módú, gyakorlott játékos, csaknem szánakozóan vették tudomásul, hogy Kovács adja a bankot és én dobok. Makaó ment. Huszonkét korona feküdt első tétként a táblán. Pénzügyi műveletem eddig még sohasem haladták meg a két koronát. Éreztem a felelősség súlyát, amely rám nehezedett. Az összeg nagysága meghaladta számbavehető lelki erőmet és egyébként is, életemben először játszottam ezen a kuqli pályán.

Amikor rám került a sor, zakatoló szívvel és zúgó agyvelővel álltam neki a dobásnak. Három ját csináltam mindössze. Az eredmény: Kovács besöpört négy koronát és kifizetett huszonháromat.

Táncot járt alattam a föld. Hirnevem és becsületem volt té ellen a tét. Vakon, elborultan, félig önkívületben a szörnyű izgalomtól, megfejtethetlen módon kilencet csináltam. Kovács harminchat koronát húzott be. A váratlan fordulat felverte szunnyadozó erőmet. Önbizalmam perc alatt visszatért. Biztonságom zavarba hozta a játékosokat. Idegességük nekem használt csak. A játék határozott irányt vett. Minden egyes játszma jelentett néhány korona

tiszta hasznot. Már csupán dobtam és számoltam.

Nyolcekor véget ért a küzdelem.

— Fele-felét számíta, hatvankét korona jár nekem — mondtam Kovácsnak.

Csodálkozva tekintett rám.

— Ejnye, kis pajtás. Milyen osztályzata volt magának számtanból, hogy ilyen kitünő matematikus?

— Gondolhatja — mondtam büszkén.

Felőráig számolta a pénzt, akkor felém fordult:

— Tessék. Igaza volt. Hatvankét korona jár. Soha életemben nem láttam még ilyen nagyserű fejszámolót.

A véletlen úgy hozta, hogy aznap este benéztem az „Oroszlán”-ba. Nagyon bántam. Nagyjában a délutáni társaság ült együtt. Folytaták a makaózást, — kártyával. Kovács rögtön megpillantott. Odaintett magához.

— Jöjjön kis koma, üljön ide mellém.

Odamentem.

— Mit tetszik játszani?

— Makaózunk. Adjon gyorsan ide öt koronát.

— Még sohasem láttam ilyen kártyát. Nem ismerem ezt a játékot.

— Ne törődjek vele.

Átnyújtott az öt koronát. Pillanat múlva tizet nyújtott vissza.

Rátékintettem:

— Nyertünk?

— Nyertünk.

A többi csaknem álomszerűen zajlott le. Pezsgőtől és nyereségtől kábultan emelkedtem fel éjszántan az asztaltól.

Százhatvan korona dalolt és ujjongott a zsebemben.

Egyszerre világosság támadt agyamban. Most már megértettem, miért kellett leérettségiznem. Azért, hogy beléphessek végre az életbe és birtokba vehessem mindazt a földi gyönyörűséget, amelyeknek a létezéséről eddig sejtettem sem volt.

Öszinte megbocsátással, csaknem részvétellel gondoltam Demeterre. Nekem adott hármast számtanból? Nekem?

Az elkövetkező napok bebizonyították, hogy jelest érdemeltem volna még a legfelsőbb matematikából is. Miután résztint korona, résztint lélektan alapon kiszámítottam, mit kell tennem, hogy pénzre váltsam kuqliudományom és kártyaszerencsém, augusztus végére egyszerűs mindenkorra megalapoztam jövőmet. Gazdag ember voltam már is: ezer korona vagyonom volt. Éreztem: az egész város tisztelettel és csodálattal tekint rám.

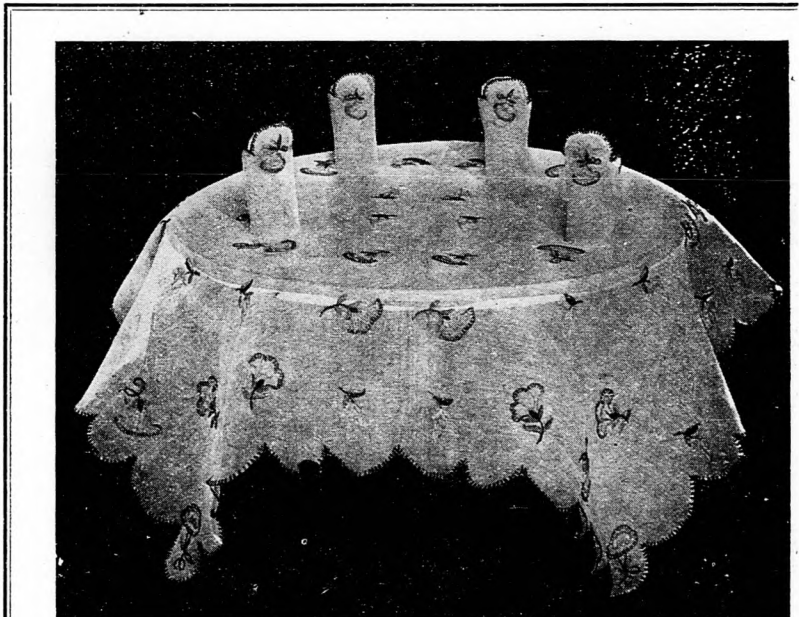
Szeptemberben már önállóan gyakoroltam a makaót. Nyilván véletlenül történt, hogy egy éjjel üdőöbe vettem a batszerencsét. Tétet tét után vesztettem. Sietve egyenliten akartam és a növekvő lázban nem vettem észre, hogy abban a dühös, kétségbeesett líhegésben, hogy pénzemem minél előbb viszanyerjem, felváltottam utolsó százkoronás bankjegyetem is. Orával később kihült testtel, kihűnyt lélekkel, a megsemmisülés kietlen érzésével keltem fel a kártyasztaltól.

A főpincér állott előttem.

— Egy kisporékolt, tizenkét pohár sör, összesen kettőhetven — nyújtotta át a számlámat. Elállott a szívem verése. A nyomorult, aki a zsebébe nyúlt, igazán nem hasonlított rám és a legfelsőbb matematika tudósára.

Kikötöttem mind a két nadrágszebemet és ami aprópénzt találtam, láthatlanul és olvasatlanul odanyomtam a főúr markába, utána megrelőztem az ajtót, hogy minél előbb kint legyek az utcán, de még hallottam, amit a főúr mondott. — Na, — mondta részvétellel, miután pillantást vetett a markába nyomott aprópénzre. — Ezt sem tanította meg a tanárida számolni.

Nagy időnek kellett eltelnie, amíg magam is beismertem a valóságot. Valamennyi tanárom elnéző és kegyes volt velem szemben, amikor jobb meggyőződése ellenére hozzájárult, hogy átveickélhessek az érettségim. Egyedül Demeter lőtt túl a célon jóindulatával. Uristen, mi csoda szerencsétlenséget előzhetett volna meg, ha elégséges helyett szekundát ad számtanból és ezzel már akkor figyelmeztet: ember, ügyel! Halaldög meg tudod megtanulni az egyszerűget.

Színes himzéssel diszített zsúrasztalka-terítő

UTCAI ÉLET PEKINGBEN

ÍRTA PAULAY ERZSI

Mikor az európai mozielőadásokon a shimmy vagy a foxtrott dallamának kíséretében megjelenik a vásznon az „Utcai élet Pekingben” — Tokióban vagy a látol Kelet bármely más városában — című kép, a tájékozatlan néző feltétlenül arra gondol, hogy milyen megvesztegetően bájos és tetszelős a népelet ezekben a messze országokban. Természetesen, ezek a pillanatnyi hatásra számító és pillanatokig tartó képek nem mutathatnak rá a dolgok lényegére. Megelégednek azzal, hogy felvetitnek egy-egy elégedetten vigyorgó kuli, bájosan hajlongó gésát virágos kimonójában, festői háttér gyanánt lefotografálnak hozzá egy pagodát vagy kertrészletet, de hol mindentől az igazi élet, a maga küzdelmével, óriási mozgalmával és nagyszerű színeivel! Kínában éppen úgy, mint biztosan bárhol másutt Keleten, az utca a megfigyelés helye, Kelet az utcán él igazán és többet ér ezt az életet vizsgálni a helyszínen, mint elovasni róla akár egy egész könyvtárat. Az előkelő és vagyonos családok belső élete megközelíthetetlen az idegen számára, viszont az utca elvességekben minden kifejezésre jut, ami ezt a kolosszális embertömeget mozgatja, érdekli. A dolgozói, kenyérszállítói vagy evés-ivási módjuk tradíciókon alapszik, illusztrálja a gondolatvilágukat és ékesen beszél arról, mi a multja, jelene és jövője a világ legnagyobb számú népének. Ez a három terminus, amelyeknek mindegyike külön-külön hosszú évezredet jelent, itt egyébe olvad: ami tegnap volt, az ma is van és holnap is lesz, ez a tömeg, amely Kína fennállása óta megtartotta szokásait, meg fogja tartani, hitem szerint, változatlanul az idők végéig. Rajtuk nem változtat semmit, hogy gazdagjaik autókön száguldanak, hogy repülőgépek szállnak el felettük és hogy a dróttalan táviró oszlopai merednek az égnek a város közepén. A Kínát reformálni, „modernné” tenni akarók munkája is csak a felületet érinti, de nem változtatja meg a tömeg igazi lelkét. Ók mennek tovább a ma-uk kitaposott útján, az életük üeme változatlan minden korokon át. Ijesztő volna ez a 400 millió egyforma emberi lény, ha valóban megérinthető volna ősi nyugalomuk a nyugati civilizáció, ha valóban átvették volna mindazt, ami körülöttünk a világot és az emberi lelkeket olyan szédületes iramban hajtja

előre. Két ellenálló pontja van a kínai pszichének, amely megvédi a belső átförmálódástól: az egyik az, hogy az idő múlása számukra teljességgel nem lényeges, a másik pedig, hogy tökéletesen idegennekük. Óriási erő gyökerezik ebben a két negatívumban, minden éktnegnyilvánulásuk mögött ez a háttér, minden cselekedetüknek ez a magyarázata és ezt tükrözi vissza a mindennapi életük minden funkciójára. Oly természetes számukra mindaz, ami a világon történik. Ez ember születik, szaporodik, meghal, nem nagy dolog ilten egyik se. Ezt a tömeget nem érintik, nem izgatják a folytonos és rettenetes pusztító beháborúk, az utca népe a legnagyobb nemtörődőséggel veszi tudomásul, ha egyik hódító ki, a másik bevonul, így volt ez mindig, így lesz ezután is. Láttam nyitott kocsikokon a veszthelyre vinni elítéltek, akik kivétel nélkül őszinte és nyugodt derültséggel eszevegyék a kísérő katonákkal cigarettázva, az utca népe pedig alig hogy tudomásul vette őket. Emberélet! — nem fontos az ilten. A ma élete, robotja, öröme, az igen. Ennek pedig Peking utcáin két főmotívuma van: a Munka és az Evés. Az embernek dolgoznia kell, hogy ehesék, ez a törvény itt is áll és számukra a dolgok rendkívülisége éppen a munka és az evés sajátos módjában rejlik. Mindenekelőtt, az utca itt egy pillanatra se pihen, a munka, a mozgalom és az evés sohasse szünetel. Éjjelnappal folyik, időhöz nincsen kötvény egyik sem s azért van, hogy ez az állandóan izgó-mozgó, zibongó, folyton csásmság és rágesáló tömeg ad valamit a földi öröklét fogalmából, amibe az is hozzájárul, hogy ebben a nép-tengerben száz- és százezer kisgyerek szaladgál és ordítanak és hogy a temelési és esküvői menetek csaknem állandó látványosságai az utcának. A megünnelődés, az elműlés és az azt kifejező ceremóniák az utca életéhez tartoznak.

Ki tudná lemérni, mennyivel szaporodik vagy fogy óránként a tenger fővénye? És amellet, hogy a mozgalom folytonos, a munka nem lézas, mindenki mozog a tömegben, de senki sem siet, amit nagyban érthetővé tesz az is, hogy a teán és a rizsen élő kínai izomereje semmiesetre sem hasonlíthat össze a mi embereink munkabírásával. De milyen végtelen türelemmel, békességgel

és kitartással dolgoznak ezek. Miután a természet adta viszonyok következtében az igavonó állat csaknem teljesen hiányzik Kína egyes részeiben; az ipari közlekedés vehiklumait: nagyobbára kézikocsiakat, taligákat emberek húzzák, tolják az utcákon s így az utcai forgalom, amelyben szédül az idegen, ez óriási emberraj ide-odahullámzását mutatja. Az embert is ember húzza, kis kétkerekű rikskák előtt szalad a kuli, a drága és ritka lovat helyettesítve. Nagy idő kell hozzá, míg

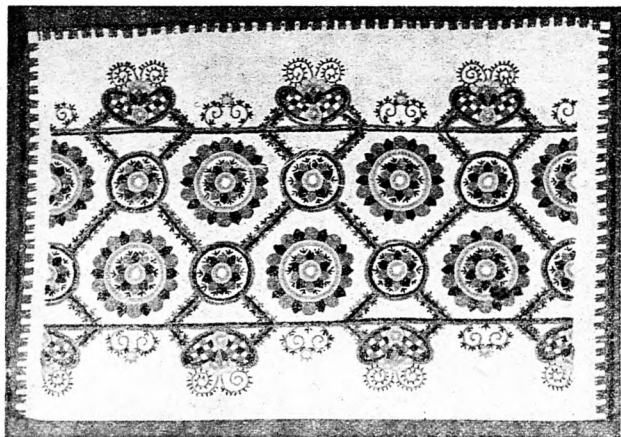
ÜZENET

Ne hidd,
ha nyakad átültele karom —
ültelelek. —
Ne hidd!
Csak kimerített első tavaszom
és elfáradt karom
piheni vágyott. —
Ezt hidd!

Ne hidd,
ha esókra nyújtottam szám —
szerelettek. —
Ne hidd!
Csak forró volt a nyár
és kiszáradt ajkam
hűs patakra várt. —
Ezt hidd! LENKEY KLÁRA

az idegen megszokja, természetesnek találja és belenyugszik, hogy hátradölvé a gráció-zus kis kocsiiban, telindulás nélkül nézze, hogy csurog az izadság a „befogott” kuli hátán, vagy hogy hallgassa a mögötte lihegő tüdő sipolását. A kulik sokan vannak, a fuvar aránylag kevés és ha akad, boldogan szá-guldanak vele Peking rettenetes poros utcáin keresztül, a nagy forgalomban hangosan kiabálva, cseveglve, tréfálkozva, nevetve. A szekerek, rikskák és autók között méltóságos nyugalommal vonulnak át a tevekarakonok, hátukon ringatva a gapotot, a teát. Mennek Mongoliába, jönnek a sivatagból: hatalmas teherhordói Ázsiának. Öszvér vonja a nagy-szerű fekete szánával megrakott szekereket, már a nagyvállalatok kivétel szegadságát jelenti, hogy nem ember van eléjük fogva. Természetesen, ahol ritka az igavonó állat, ott a trágya se terem magától. Innen van az, hogy Kína utcáin egyre-másra felülnek egy kis kézi szekér két nagy nyitott kosárral, amelyekben az emberi emésztés maradvékait gyűjtik össze, házról-házra járván, a vállalkozó jól fizet érte, hogy azután nyereséggel továbbadja a „nagyiparosnak”, akinek a telepei a városon kívül fekszenek s ahol trágyává dolgozzák fel ezt a nemzetgazdasági szempontból rendkívül értékes és hasznos iparciket. Rettenetes szag jelzi ezt a kis járművet és a tulajdonosa mégis a világ legmegelégedettebb arckifejezésével tolja maga előtt az üzletét, ez a szag csak az idegent bántja. A kínai ezt is megszokta évezredekden át, csak úgy, mint a piszkot, ami itt már az ősiségnél fogva csaknem tiszteletet gerjeszt és bele van növe az utca emberének bőrébe. Belep minden, ráül mindenre, csodálatos, hogy nem halnak meg tőle többben és hogy nem pusztít közöttük állandóan kolera és pestis.

A kézből különben az iparnak csaknem minden ágára kiterjeszkedik ez ezek a kereskedők, akik a „háttamon a házam, keblemen a kenyerem” fogalmát testesítik meg, talán a legkedvesebb alakjai a kínai utcának. Ez a kisiparos a vállára kap egy rudat, amelynek végén lóg a bolt. Így járja be a várost és mindegyik saját hangszerevel vonja magára a közfigyelmet. Mindegyik ilyen sétálókereskedő instrumentálva van ebben az orchesterben. A vándor borbély rúdja egyik végén kis piros pult himbálódzik, nagy hangvilla van a kezében, ezt a rúdra erősfített rézpálcához verdesi s mindenki tudja, hogy jön a borbély, megállíthatja s a járdán egykettőre megtörténik a borotválkozás. A köszörüs keskeny asztalkával, a vállán hosszú kúrttel jelzi magát, a rőfőskereskedő fadarabkán dohol. A cukorkás ember rúdján két kis gong úgy van elhelyezve, hogy a közöttük lógó rézgyöly ide-oda úrván, gazdájához csalogassa a vevőket. A drótozó, lyukas fazekakat foltozó kí-

Buzsáki párna, sárga, piros, kék mosható pamutlalt

nai pedig egymás fölé akasztott rézdarabokat himbálva, csinál lármát.

Ezeknek a mozgó boltosoknak, akikkel tele van az utca és tele a kezük munkával, persze, szegény emberek a vevői. Elsétál mellettem a rongyszédő, könnyű kis kosár a hátán, kezében hosszú, kihégyezett pálcá, azzal szürkál bele a szemébe, piszkosba és biztos, elegáns mozdulattal hajítja maga mögé a kosárba, amit felszedett. A házak tövében ül a foltozó asszony, a szegény emberek elszakadt ruháját, saruját javítgatja, talán az egyetlen fajta asszonyunka Kína utcáin. Délfelé azután mindez a sok dolgozó ember enni kezd. Peekingben minden öllépésre akad vendéglő. Kiseb és nagyobb, sőt tele van az utca parányi vállon hordott vándorkonyhákkal. A vendéglő szót csak a megszokás adja a tollamra, nyilvános konyhák e-k, amelyekben nyíltól tűzhelyen főznek és előtűk az utcán hosszú asztaloknál, kecskelábú fapadokra telepsznek le egymás mellé a vendégek. Az alacsony konyhaodú falai feketék az örök füsttől, a tűzhely körül sűrűlőddő szakácsok szurtossága fölülmul minden fogalmat. Fekete kezekkel gyúrnák a tésztát, simítják a lepényt, dobálják egymásra a puha kenyérgömböcöket, simogatják a húsdarabokat. Az éhes vendég ledobja magát a fapadra, hogy ki nyújtóztassa fáradt lábát, ki-gyenesítve munkában meggörnyedt derekát és kérés kezébe vegye a két kis pálcikát, hogy felesleges vele a gőzön párolt áldott rizszemeket s hogy a csészéből hőrpintse, felűtse kiszáradt torkát a szalmaszín teával. Ezekben a konyhákban találkoznak a szekeresek, levehajcsárok, katonák, vásárosok, munkások, iparosok. Valamennyi természetes, nagy nyugalommal eszik, sohasem mohón, valami velcsüldött elegancia van a mozdulataikban. Lassan, élvezettel fogyasztják a gyapjólalján sült palacsintát, kukoricapogácsát, lókhagymás pacaldarabkákat, boldogan szívják fel, laguló orlikakkal a meleg étel gőzét, de senki se siet. Mikor aztán jóllaktak, már kin-k hogy tellett, rágyujtanak a hosszúszerű kis pipára és megkezdődik a társalgás, politizálás, csevegés, tréa, nevetgélés. A város nagy kapui tövében levő konyháknak étkézük a leg több ember. Télien néhez, béltel kabátjaikban, egymáshoz közliázódva melegsznek, nyári esteiken a kábitó hőségben derekig meztelenen, a gyertya vagy olaj lámpa mellett késő éjjelig pipáznak. Sarga bőrük kifényesedik a patakok verejtéktől s ők a nehéz nap fáradságát felejtve, boldogan diszkurálnak az a kedves és gyerekes közvetlenséggel, ami annyira jellemzi őket. Úgy ülnek ott ma is, mint ezer évekket ezelőtt. Körülöttük az utca. porában gyümölcs- és cukorka-árusok, a tálcájuk tele tökmaggal, török mogoróval, félig rothadt almával, néha még csomogára is jut ebéd után. Ahol enni ember eszik, természetesen az élelmiszerkereskedés is nagyméretű. A kris és nagy utcák t-le mézsázekekkel, a frissen vágott véres féljuhok, nagy barna marhamájak, rengeteg pacalok garmadával légnak egymás m-llett. A zöldégesboltokban halomban a saláta, káposzta, répa, kanzalban a friss hagyma, a nagy vörös retek, gyümölséréségok a vérhélű dinnye, aranyzsin barack, tengersok élelem. A gazdagok a vásárcsarnokokban vásárolnak, ahol a finomabb árúnak, vadnak, halnak van piaca. P.king úgyszólván éjjel-nappal eszik, a népkonyhák állandóan nyitva vannak, csak hajnalutját zárják be őket egy-két órára. Az evésnek pontos ideje nincsen, mindenki akkor eszik, amikor éhes. (Folytatjuk.)

Kemény lélek Írta Farkas István

Az ezredes megragadta az előtte álló férfi kezét. Erős, meleg, biztosfogású férfikéz volt ez és az ezredes pillanatig sajnálkozva nézett a másik, üresen lógó kabátjára. Aztán belenézett a férfi becsületet, barna arcába. Két tisztacsillogású, melyékek szem tekintett rá vissza és halk hangon adta a választ:

— Köszönöm ezredes. A szabadságot ezennel elfogodom, de csak egy feltétellel...

Az ezredes csodálkozva nézett rá.

— Nos?

— Ha... ha bármí jönne közebe, ön ismeri a helyzetemet... ha akármí kifogása is lenne, csak egy szemrebbenés, vagy bármí más... visszajövök és ön, ezredes, azonnal beoszt a csónakokhoz. Nem tudnám elviselni, hogy nekí fájdalmat okozzak... megégszter megjelenni, így, előtte!

— Megígérem, fam. A beosztást megkaphatod. Akár most is, csak későbbre kelteze.

A másiknak egy pillanatra felderült az arca, keményen megszorította az ezredes kezét, aztán tisztelgett és kifordult az ajtón. A magasrangú katona elborult arccal nézett utána, aztán sóhajta ült le asztalához és felvette a telefonkagylót.

*

— Rosa! Hagyd már azt a zongorát s emlékezz a sürgönyre, amit Tiboro küldött!

Fiatal leány emelkedett fel a zongora mellől, összevonta a szemöldökét, de aztán engedelmesen visszaküldött:

— Jól van, anyám, de azért Constantot is szárazkötőnnek kell! — Odamosolygott a mellette ülő fiúra, aki most gyorsan megfogta a kezét, magához rántotta a leányt és megcsókolta a száját. A leány azonban kibontakozott öleléséből, szemrehányó kis pillantást küldött a fúhoz, aztán ismét zongorázni kezdett...

A fiatalember, tüzeszemű, feketehajú olasz, most cigarettára gyujtott és tüntetően a pam-lagra ült, távol a leánytól. Az meg zongorázott egy darabig, de aztán abbahagyta és dúcrazen jelvontta vállát. Pár percig csend volt s ebbe a csendbe hirtelen belevijogott a kertkapu csengője... Végigreszkedett a szobán a hang, megreszkett a leány is és rémült szemeket meresztett a fiúra, aki nyugodtan ült a pamlagon.

— Menj el, kérlek, Constanto, — kérte szív-szorongva, — nem szeretném, ha Tiboro itt találna. Aztán majd megbeszélsem vele a dolgot, hiszen ő gyönyörű, egészséges férfi és más leányt is talál magának. A Máriára kérlek, menj most...

— Nem, — felelt s férfi és hanyagul hátradől helyén. A leány kétségbeesve, lassan állt fel, de aztán megrázta fejét, kihúzta karcsú derekát és indult az ajtó felé. Kinyitotta, aztán újra visszaiült helyére. Vártak. Odakinn csengő asz-szonyhang hallatszott, aztán a hang pillanatra megingott, eleskult, hogy utána valamivel csendesebben szőljön ismét.

— Tiboro, kedves... ez... menjen csak be, azonnal jövök én is, csak szőlök az urannak. Rosa odabent ül, bár vendége van... nagyon várja magát...

A leány felállt és vidám, nevetős mosolyt erőszakolt az arcára. A pamlagon ülő is kíváncsian hajolt előre. A cigarettára égett az ujjai között. Kintről most határozott léptek hallatszotak, aztán a nyitott ajtóban hirtelen megjelent a százados, keményen összevonta a csizmája sar-kait és megállt a leány előtt.

Rosa előtt az egész szoba pillanatil forgott, a zongora lábaival felfelé meredezett és a vit-

rin tárgyai táncot jártak előtte... az üres kabátújj vadolón, rettenetes elhagyatottan lógott a férfi oldalán. A leány szívébe valami furcsa érzés lopakodott és elfeledte, hogy pár percel ezelőt azt mondta valakinek, hogy csak őt szereti, senki más, soha... mindezt elfeledte már. Most nem látott egyebet, mint az üres kabátújj, a két kérdő, vizsgálódó keék szemet és a fájdalmas, féltő — mosolygó ráncot a férfi szája körül...

— Tiboro... Tiboro, — suttogta Rosa és a karját lassú mozdulattal fonta a férfi nyaka köré. Puhá, finom arcát odaszorította a százados szétőló eszerzett, barna arcához és megcsókolta. Aztán csak azt érezte, hogy egy rettenetes erejű kar szorítja magához, forró lélekkel üti meg arcát és egy szájt tapad a szájára. A férfi minden vagyát, kivánságát, a várbabozás rettenetes kínját oldotta fel ebben a csókban; a leány csodálkozva gondolt arra, hogy szívesen a felesége lesz ennek a férfinak, ennek a nyomoréknak, akinek csak egy karja van, de... csodálatos, — ennek az egy karnak a szorítása jobban esett most, mint máskor azt a másiké, aki örök szízelmet igért minden pillanában és aki ott ült egy lépésnyire tőlük. Ennek a szeméi kerékre meredtek, csodálkozó tekintettel figyelte őket, aztán felállt... Észre sem vették... lassan megkerülte az asztalt és lábujjhegyen, meggörnyedt hátal kisietett.

Azok odabenn csak akkor vették észre eltűnését, amikor a leány anyja és apja jöttek be és csodálkozva néztek, vajjon hová tűnt a vendég? A leány pillanatil nyugodtan és közömbösen nézett körül, aztán kijelentette, hogy valószínűen ünta őket és — elment.

— Nem is baj, — mondta mosolygó arccal és rápillantott a mellette ülő férjra, aki épp azon igyekezett, hogy rágyujtson. Rosa kétségesen pattantotta fel egy öngyújtó kupakját és tüzet adott. Kézsókot kapott érte.

A százados aztán végnélküli keresztkérdések alá fogták. El kellett mondania sebesülése történetét, a harcoltat, a véleményét a politika és háború állásáról és minden egyebet, amit egyáltalán tudott, illetve amit a család tudni akart. Aztán sokat beszéltek arról is, hogy mikor tartásuk meg az esküvő?

— Most háromhónapos szabadságot kaptam, szívem, — fordult a százados a leány felé, aki hallgatagon ült a helyén. — Megeskühdhetnénk és nászútra mehetnénk... ha ugyan még szeret egyáltalán... — Csilló szemmel mondta ezt a százados és a leány élénken bólogtatót.

Az idős asszony, Rosa anyja, gyors pillantást vetett a leány arcába és nyugtalanul mondta: — Ne siessünk annyira, Tiboro... Várjon még egy kis ideig, ha Rosa is úgy akarja... ilyesmít nem szabad elstetni, hiszen csak fél-éve ismerik egymást...

A százados meghökkenve nézett az asszonyra, ahíben mindig szövetségesre talált, ha valamire szüksége volt. És most ellene beszél? Aztán a leányra nézett. Az éppen az anyját figyelte és valami fájdalmas vonás mutatkozott a szája körül. A férfi lehajította fejét.

— Itt valami baj van, — gondolta. Erősen figyelte a leányt, amikor ezt kérdezte tőle: — Rosa? Mit válaszol? — Észrevette a leány szemében a hirtelen felillanó tüzet, aztán a csendes, szinte alázatos mosolyt, ami megjelent a leány arcán.

— Amint akarja, Tiboro. Esküdjünk meg... mielőbb. — És a százados észrevette, hogy Rosa az üres kabátújját nézi. Tehát ezért...

Zörgő BABY fogalom **DEAK F.**
KELENGYE **UCCA 19.**

a hiányzó kar! Megszánta a nyomorékokat! És... mást szeret. De kötelességének érzi, hogy hű maradjon hozzá.

Hangosan felsóhajtott, de amikor Rosa össze-rezent, megnyugtatta.

— Csak arra gondoltam, kedves, holnap milyen rettenetes napom lesz! Egész nap... maga nélkül... mert... — kínosan lesütötte a szemét — mert holnap egész nap az ügyeim miatt kell szaladgálnom, még csak nem is látatom! De ez nem baj, ugye Rosa? ..

Félve nézett a lányra. Hátha azt mondja, hogy ez rettenetes, miért nem jön mégis, hiszen szabadságon van! Lehet-e egyéb dolga, minthogy ő lássa? Hogy vele legyen, az ő hangját hallja... várja, hogy a leány megfogja kezét s legalább ezt mondja — de ugye, holnap... holnap látatom? Mikor jőn értem? Rosa azonban lelehajotta fejét és egykedvűen vette tudomásul a bejelentést. Amikor a férfi felállt, hogy elbúcsúzzék, csókra nyújtotta ugyan az ajkát, de mindezt olyan gépiesen, szinte álomban. Csak egy pillanatra. És elfelejtette, hogy azelőtt mindig ki szokta kísérni a férfit...

Amikor a százados után becsukódott a kertajtó, Rosa zokogva borult a kis kerek asztalra és hangos-keservesen sírni kezdett. Síratta a férfit, akit szeretett és síratta a saját életét, melyet most majd el kell töltenie egy nyomorékos férfi mellett, akit még csak nem is szeret, csak tisztel... de kötelességének érzi, hogy mellette maradjon. — Constanto... drága, bocsáss meg nekem... — suttogta maga elé és beleszipogott a nedves kis székendőjébe...

*

Bonetti ezredes dühödten keresélt egy számot a telefonkönyvben és mivel nem találta, az egész könyvet odavágta a szoba egyik sarkába és kikidáltott az ajtón. De a szolgálatos közlegény helyett Tiboro százados lépett be az ajtón és becsukta maga után. Körülmenvén kivett egy cigarettát az ezredes asztalán heverő tárcából, aztán, amíg a katona tüzet adott, kényelmesen elhelyezkedett egy öblös karosszékben. A telefon megszólalt, az ezredes felvette a kagylót, ránevetelt a századosra, aztán beszélni kezdett. Tiboro ezalatt az asztalon heverő rajokat és térképeket nézte, majd szemébe öltött egy névsor: a névsor mellé a név viselőjének kicsiny fényképét ragasztották. A „halálmotoros”-ra jelentkezők archépe és névsora állt a papírlapon. Tiboro tudta, mit jelent az a szó, hogy „halálmotor”. Az olasz hadtengerészet legújabb csodálatos találmánya, amely mindössze egy erősmotorú csónakból áll, amely tele van robbanószerrrel. A csónak hátulján elmeszen szerkesztett ülőszekelyben foglal helyet a „vízipilóta”, aki a csónakot egyenesen az ellenséges hadihajónak irányítja. Az utolsó száz méteren megnyom egy gombot a csónak oldalán, mire egy szerkezet kiröpi a tengerész, ülőszékével együtt, a tengerbe, a motorcsónak pedig rettenetes rakományával nyilegyenesen száguld a kismemelt páncélos, vagy kereskedelmi hajóóriás felé. Tiboro mindazeket végig gondolta, amikor az ezredes hirtelen a vállára ütött.

— Nos, Tiboro?

— Jelentkezem, ezredes, — felelt csendesen a férfi. Szembenézett felettesével.

— Tehát... nem sikerült, fiam... no, nem baj. De azért a beosztásodat nem...

A százados keményen közbéavágot:

— Megígérte. A beosztáomat követtem... — A motorcsónakokhoz ügysem osztak be, százados! Kár a vitáért. Itt én vagyok a felelet és nem tőröm, hogy valaki ezt ne vegye figyelembe! A beosztásodat meg fogod kapni, mint ahogy megígértem, de az az én dolgom, hogy hová. És most menj a dolgozdra, Tiboro, tőböt nem kapsz tőlem! — Az ezredes kifújta magából és leült a székre. Kezébe vett egy térképet és elmerült a szemlélésébe. A százados elvörösödve állt fel, szabályszerűen szalutált és szó nélkül fordult ki az ajtón.

ÖRÖMHIVOGATÓ

Magasba lendül a két karom,
A színed, az ized akarom.
A fényed, mi bíborra festi arcóm.
Szívem feléd örömlésn tartom.
En most azt az utal járóm,
Hol még csak minden csuda álom.
Körültem örök örömök emberek,
Jöhetnek bármiféreteg.
... Most magasabba lendül a karom,
Az örömöök örömet akarom.
Jöjj, hisz a színek színe oly fakó,
Siess, mert betemet mindent a hó.
Navora Mária

Egyenesen a tengeraltatók-kikötők felé tartott. Lépései élesen csattantak az utca kövezetén...

— Constanto Massimo, Paolo Werro, Alexandro Montes! —

— Tiboro Enrico!

A három ember kivált a sorból.

A százados kihúzta magát a kapitány előtt és szalutált.

— Az embereket ossza be százados úr a csónakokhoz. Önként jelentkezők, a ma éjszakai támadásnál vesznek részt. — A kapitány végignézte a legénységet, aztán pihenjt kiáltott és kiadta a parancsot az indulásra. A fedélzetről pillanatok alatt eltűntek az emberek, mindenki helyére rohant és a hajótest csakhamar megremegett. A gépek dolgozni kezdtek és a tengeraltatók kifutott az öbölből.

Tiboro százados szobájában együtt ült a négy ember. Massimo, Werro, Montes. És Tiboro. A félkarú százados Werro és Montes kezébe térképet nyomott, azok félálltak, szalutáltak és eltávoztak a jűkélből. Massimo Constanto ottmaradt és szembenézett a századossal, aki most felállt és idegesen járkálni kezdett. Aztán hirtelen odajordult a fűhöz, aki keményen állta pillantását.

— Azt hiszem, tudja miről van szó, hadnagy! Ma este maga helyett én jörok elindulni a motorcsónakon és elhíheti, feladatát ugyanúgy végrehajtom, mint ön tenné. A parancs megváltoztatását írásban nyujtom át, úgyhogy önkem semmi baja nem lehet... Nos?

— Nem!

A százados felrántotta a szemöldökét. Szavakat keresélt, de Massimo megelőzte:

— Nem, százados úr! Egyszer már elvett tőlem valamit, amit...

— Magánügyeket ne keverjünk szolgálati ügybe, — kiáltotta magánkívül Tiboro százados.

— Ha úgy is volna, magának nincs joga az én parancsaimat visszaautasítani!

A hadnagy szembe fordult a férffal.

— Akkor jelentést teszlek feletteseinek, százados úr. Az én feladatomban ez én akarom elvégezni. Közöttünk már nincs szükség vetélkedésre. És ha belekeverem ebbe az ügybe a magánügyeket, csak az ön érdekében teszem. Ön nyert, tehát én távoztam. Hasonló esetben én nyugodtan elfogadnám a nyereségemet... százados úr!

Tiboro arcát lassan-lassan eláppasztotta a fű keserű hangja. Az sarkonfordult és kiment a szobából. A százados eltűnődve nézett utána, majd lassan megnyugodott az arca és leült asztalához. Levélpapírt vett elő és írni kezdett.

*

Az éjszaka teljes sötétségbe burkolta a tengert, a szél felszabadult és először apró hullámokat, majd később hatalmas habörgást okozott a vizen. A tengeraltatók elsőiteiéte haladt kitűzött célja felé... Halk remegéssel dolgozott a motorház, zajtalanul haladt előre a hajó. Fedélzetén merev nyugalomban bajtak meg a készenléte helyezett „halálcsonakok”, de ez a nyugalom csak látszólagos volt. A sötétben minden szögletben, vaskötelemén emberek lapultak. Most egészen halk vezényszó hallat-

zott. Alig észlelhető volt az a zaj, amit a tartóságak megmozdítása okozott. A tengeraltató lassan süllyedni kezdett. Négy csónak huppan a vízre az utolsó pillanatban, sötét árnyékok ugrottak az ülésekbe... De most...

A negyedik csónak is már a vízen táncolt, amikor az éppen ugrani készülő Constantot valaki felrelokte, villámgyorsan a csónakba ugrott s bár elvezette egyensúlyát, lezuhant az ülésre, oda se szíjazta magát, a következő pillanatban feljött a pattogó hangú motorzaj, a csónak máris eliskolt a hajó mellől, a másik három észbekapva utána! A halálcsonakok elhagyták a tengeraltatót. Rohantak ismert, veszedelmes céljuk felé... rettenetes rakományaikkal... A tengeraltatóról teljesen lemerült. Irányt vett és megfordulva hazafelé vágatott. A távirás fűhallgatójában máris pattogott a kérdés:

— „Járny mennyi? Két óra múlva indul az első mentőmotoros cirkáló. Felszedjük a négy csónakot. Remélhetőleg nem lesz semmi bajuk.”

A kapitány szobájában felér levélborték várta a címzettet. Amikor Constanto Maximo belépett, azonnal észrevette a boritékot. S e pillanatban jött a kapitány is.

— Til vagyunk a zónán, felmerülünk, — mondta, — aztán kezébe vette a boritékot. Constanto lehajotta a fejét, tudta, mi áll a leveleiben. S megszólalt, mielőtt a kapitány olvasni kezdedhet volna:

— Tiboro százados ment helyettem, kapitány. Tudom, hogy szabálytalan, de nem tehettem ellene. Ha a százados felszedik reggel, meg fogja magyarázni.

Elhallgatott és hirtelen észbe villant valami Jóságos égl... Tudta már, miért akarta a százados olyan nagyon helyette elvégezni a veszélyes feladatot. S mikor a csónakba ugrott, be se szíjazta magát. Egy kézzel nem tudja elvégezni ezt a feladatot.

A kapitány csodálkozva nézett rá. Kezében megremegett a fehér levélpapír, amint lázas sietséggel olvasni kezdte:

„Tiboro Enrico százados, tisztelettel jelentem:

Ezennel átvettem Constanto Massimo hadnagy feladatát, önszántamból s ezennel kijelentem, a hadnagy semmiért nem felelős. Nem nevezhetem meg az okot, ami cselekedetemet irányította, csupán csak annyit jegyezhetek ide, hogy egyéni érdek, illetve egyéni balszerencse vezetett. Constanto Massimo hadnagyam kérémet átadni üzenetemét. Azt monddta nekem: a nyertes nyugodtan elfogadhatja szerencsés-jét. Most ezzel búcsúzom tőle. Nem én nyertem! S ha bármi ér, ha csónakom szerkezte elromlik, nem hibáztathatok senkit, mert én választottam ezt az utat. Kapitány! A hibát én követtem el, felelős tehát én vagyok. De biztosítom, ha még egyszer netán vigyázban állök én előtt, csak ezek a szavak hagyhatják el ajkamat: „Parancs, teljesítve!”

*

Constanto kemény léptekkel ballagott a ház felé, s amikor becsöngett a kapuját, egy pillanatra még felmerült előtte a félkarú százados határozott betűinek értelme. Pillanatra szinte kedve lett volna visszafordulni. Egette a szgyén: férfitalannak, gyávának érezte magát, amiért nem tudta megakadályozni a szerencsétlenséget. Mert a reggeli jelentésben, amit a mentőcirkáló adott, ez állt: „Három tengerész felszedtünk, a negyedik odaveszett. Valószínűen elfeledte az izgalom lábában, hogy megnyomja a kioldószekely gombját s a csónak vele együtt repült a levegőbe. Eltálatla a nyolcezer tonnás, kismemelt ellenséges cirkálót a másik három csónakkal együtt. A századosnak nyoma veszett...”

Constanto Massimo már megfordult, már emelte a lábát, de ekkor kinyílt az ajtó, aranybarna haj övezte fehér arcocskára nézett ki rajta, kinyílt a leány két tüzes szeme és a férfi mindent feledve ületle magához a síró-kacagó teremtet. És belépett vele a kapun.

NŐS EMBER

Zita Simon Margit

Egy esküvőn találkoztak először. Véletlen találkozás volt ez, azelőtt sohasem látták egymást. Névjegykártyájuk egymás mellé került az asztalon és anélkül, hogy akarták volna, a vacsora alatt egymás társaságára voltak utalva. Mert a végén ültek az asztalnak, egyiknek sem volt szomszéda.

A doktor a vőlegény barátja volt, vékonyarcú, diákosan csillogó szemű fiatalember, de hogy látszott róla, hogy két gyerek apja! Zita sem gondolta ezt, nem is érdeklődött a családi viszonyok felől s egy pillanatig sem figyelte meg a vékony karikagyűrűt, amelyet eltakart a széles pecsétgyűrű. A bemutatkozás után úgy beszéltek, mint két régi ismerős, először általános dolgokról, aztán a munkájukról. Mindketten orvosok voltak s ha semmi más, már a közös pálya egyforma érdeklődési köre is közel hozta volna őket egymáshoz. De volt ezen kívül még valami más is, ami vonzotta őket egymás felé. Valami furcsa és különös érzés volt ez, nem, nem szimpátia, hanem még ennél is több, a lélek legmélyéről buggyan fel az ilyen érzés, mint egy melegvízi forrás s jön feltartóztatlanul, anélkül, hogy akarnák vagy gátat tudnának vetni neki... Csodálatos és kifürkészhetetlen „valami” ez, két vadidegen ember az első perctől kezdve régi ismerősnek éri egymást s olyan természetes és magától értetődő dolgoknak tartják azt, hogy találkoztak. És úgy érzik, ezt a találkozást nem is ők akarták, hanem a sors...

A vacsoraidd úgy elröppent, mint egy sóhaj. Még magukhoz sem tértek a különös kábulathól és már szétszedték az asztalokat. A zenekar játszani kezdett, a fiatalok felálltak táncolni s ők olyan természetes dolagnak vették, hogy egymással táncolnak. Zitát egyszer elkérték Jánostól, de a lány szeme mindig az egyedül üldögélő férfin függött s az a mosoly, amellyel feléje bólintott, már több volt, mint a vacsora szomszédai mosolya... Hajnal felé készülni kezdte a vendégek s a fiatal pár is visszavonult.

— Kár, hogy el kell válnunk, — fordult a leány János felé bátorító kis mosollyal. — Hisz még most kezdtük egymást igazán megismerni.

— Nem kell elválnunk, — felelte a férfi valami különös lágyással hangjában és furcsa fátyolos köd homályosította el szemét. — Még alig hajnalodik, sétálhatunk egy nagyot. Hisz olyan szépek ezek a tavaszi éjszakák, mikor az ember egészen közelről érzi az ébredő föld lehelletét.

Zita nem ellenkezett, karonfogva léptek ki a villából és egyforma ritmusú lépésekkel elindultak a közeli erdő felé. A csillagok már kezdtek elmerülni a hajnal violaszínű özőnében, a színesetetejű villák észrevétlenül bontogatták körvonalalaikat a csöndesen zizegő lombok között.

Valami bágyasztó és édes forróság ömlött végig a leány testén, ezt így még sohasem érezte. Önkéntelenül is közelebb simult a férfihoz. Ez átölelte a vállát és forró kezébe vette a forró kezét. Így mentek egymás mellett sokáig, mint két egymáshoz tartozó ember. Mindégik a maga gondolataival volt elfoglalva, de az arcukra rá volt írva, hogy ezek a gondolatok a másik körül forognak. Zita a csodára gondolt, amibe eddig nem hitt, de amit várt mindig.

Nem, nem a laboratóriumi munkája közben, hanem a tavaszi esteiken, mikor kitérta jód-szagú szobájának ablakát és beszívta az árvácskailattal kevert barna föld szagát. De nem gondolta, hogy ilyen hirtelen jön, egyik percről a másikra és elborítja, elbódítja ez az érzés anélkül, hogy ideje és ereje lenne védekezni...

Egy padhoz értek, az erdő fái mesebeli kontúrokkal rajzolódtak ki a háttérben, olyan csodálatos és valóságos volt ez az egész, az is, hogy szorosan egymáshoz simulva lépegettek a hajnalban és szívük egy ütemre dobogott.

— Ülünk le egy kicsit, — indítványozta János és olyan elfulladt volt a hangja, mintha hegyet mászott volna.

A leány engedelmesen leült, olyan jó volt alávetnie magát a férfi akaratának, az első férfi akaratának, aki mellett nem dolgozott nőnek, hanem asszonynak érezte magát. Ha most azt mondja neki János, hogy induljanak neki a nagyvilágnak, így gyalogosan, egymás karjába kapaszkodva, talán ezt is megteszi. A padon is hallgattak sokáig, a leány nem nézett Jánosra, de megérezte, hogy ez hosszan és simogatón nézi őt.

— Mire gondol? — kérdezte asszonyos lágy-sággal és kezét rátette a férfi hullámos hajjára. Ez csókolgatni kezdte az ujjait, valami édes és lágy odaadással és a hangjában is olyan simogató lágy-ság volt, mikor felelte:

— Magára gondolkodok, Zita. Arra, hogy milyen különös és csodálatos dolog ez a mi találkozásunk. Megláttuk egymást, pár percig beszélgettünk és már nem éreztünk semmi idegenséget, már csak azt éreztük, hogy egymáshoz tartozunk.

— De hátha én nem éreztem ezt?

— Érezte — mondta a férfi határozottan. — Éreztem, hogy nem tart idegnek. Elárulta a szeme, a hangja s ez az ösztönös mozdulata, amellyel most is hozzám simul, Zita! Nézzem a szemembe!

Kérvé és mégis parancsoló volt a hangja, ha nem akarta is, reá kellett néznie és ekkor meglátta azt, amit úgyis tudott, meglátta a sóváran csillogó szemekben, hogy ez a férfi szereti őt. Szereti egy rövid ismeretség után, szereti anélkül, hogy tudná róla, hogy milyen az igazi énye... s ő szereti ezt a férfit, anélkül, hogy tudná róla, milyen az igazi énye. Egymásra néztek, izzással a szemükben s anélkül, hogy akarták volna, egymás felé hajoltak.

— Szeretlek! — mondta a férfi a csók után, — és te vagy az, akit mindig vártam és kerestem. Érzed-e ezt, kedvesem?

— Igen, — suttogta a lány megadóan — én is téged vártalak eddig.

Csőnd volt kicsi ideig, terhes és nehéz csönd, amit hirtelen tört meg a férfi hangja.

— Zita! Valamit meg kell mondanom magának. Én nő ember vagyok, két fiam van. Egyik három éves, a másik nyolc hónapos. Imádom őket, de a feleségemet soha egy percig sem szerettem...

Pókhálószerű köd húzódtott a leány szeme elé, összehoronzogott.

— Menjünk, — mondta csöndesen és felállt. Most olyan távol volt tőle a férfi, mintha vadidegen lett volna.

— Megyek, — mondta röviden és elindult vissza a város felé.

— Hallgasson meg, — nyult a keze után a férfi és a szeme könyörgő volt.

— Nem szeretem Nórát, már régen el akarom válni tőle. Nem valóik vagyunk egymáshoz. Ezt most, hogy magával találkoztam, százaszorosán érzem!

— Szeretnie kell! — nézett reá Zita fátyolos szemmel. — Szeretnie kell, a két gyerek miatt. — És elindult, mielőtt a zokogás kibuggyant volna a torkából...

MÁGNES-

ként vonz egy üde
száj és fehér fogsort.

FOGKŐ ELLEN

A féltékenységek gyógykezelése

Van Eyck professor, a leydeni egyetem magántanára volt. Később abbahagyta a tanítást és tilozófiai műveket írt, könyvei hamarosan ismertté tették nevét a tudományos világban. A közönség azonban keveset tudott róla. Végül belátta, hogy kitűnő könyveit nem tudja elérni célját, n. m. tud segíteni a szenvedő embereknek. Tehát gyakorlati módon akart foglalkozni az étellel.

Vagyonos volt és így szándékát megvalósíthatta. Letelepődött egy nagyvárosban. Hosszabb előkészület után aféle detektív-irodát nyitott. Nem foglalkozott büntettek kiderítésével, hanem azt igézte ügyfeleinek, hogy segítségükre lesz mindenféle lelki és testi bajukban. Feladatának megoldására tapasztalt munkatársakra tett szert.

Kezelése nem volt olcsó, különösen, ha tehetős fél jelentkezett. Ilyenformán ingyen segítette a szegényembereket, mert elve volt: jósággal foglalkozni a szenvedőkkel.

Egy napon Eril Worth jelentkezett a professornál Jömegejlenésű férfi, ötvenegyházny éves, de szeme meggyöngyösítéstől bágadt.

— A hirdetéset az újságban ön adta fel, tanár úr? — kérdezte.

— Én, — mondta van Eyck.

— Ön azt állítja, hogy segítségére lehet minden embernek, akinek testi, vagy lelki gyöt-rődése van. De hiszen ön nem orvos.

— Nehéz esetekben az orvos is csak akkor tud segíteni betegén, ha egyúttal tapasztalt emberismerő. Munkatársaim között azonban van kiváló orvos is. Mi a panasz?

Worth elmondta. Iró és jó jövedelmé van. Tizenöt éve nősült, házassága azonban gyermekalkaldás nélkül maradt. Szerei a feleségét aki larcinotóvés, szép asszony. Boldogan élhetnének, de az asszonyt *érthelelni féltékenységgel gyítri.*

Kenyésfaisaival üldöz minden hölgyet, akivel Worth beszél, még a titkárnőjére is gyanak-szik. Worth már nem is igen mer emberek közé menni. Keresve a helyzete, amikor író-társai társaságába megy, vagy néhanapján a klubjába, ahol érdeke is megkívánja megjelenést. Ilyenkor felesége mind n órában fel-hívja telefonon, a kollégái nevének rajta.

Amikor hazajön, az asszony követeli tőle, hogy valjia be hűtlenségét. Ezek a kínos be-szégítések a legtöbb esetben viharos jelenet-ekbe taulnak, az asszony sír, ő meg tombol dühében, mert nem tud magán uralkodni. Ha ez így tart tovább, hamarosan a bolondok házába kerül.

— Az ön esete nem olyan ritka, — mondta a professor —, de a legnehezebbek közül való. Kénytelen emberek közé járni, hogy újabb benyomásokot kapjon, így hát könnyű megérteni, hogy egy gyermektelen asszony, akinek kevés a dolga, oktalan gondokat s. o. n. m. tud a feleségének valamilyen foglalkozást, ami igénybe venné?

— Feleségem sokat olvas és talán ettől vannak ilyen gondolatai. Színházban és moziban mindig a hasonló tárgyú darabokat keresi. A zene nem érdekli, a politikai és társasági ösz-szejevetelek unatják. Ellenben regényalak-jaim minden élményét és érzéseit azonosítja személyemmel és azt állítja, hogy csak azt tudom megírni, ami saját élményem. Ha ez így volna, akkor valóságos Casanovának kellene lennem.

— Voltak-e feleségének udvarlói?

— Azelőtt ártatlan játékképpen udvaroltatott magának. De amint az udvarlók rájöttek arra, hogy a feleségem engem szeret, visszavonultak.

— Foglalkozom majd az esetével, ha aláveti

magát intézkedéseimnek, — mondta van Eyck professor.

Az író titkárnője szabadságra ment. Worth helyettesít keresett és talált is egy fiatalembert személyében. Hugh Field elszegényedett tisztviselőcsalád sarja, szerény volt és figyelmes. Kezdetlől fogva megnyerőbb volt Renata asszonynak, mint a titkárnő, aki túlzottan jól öltözködött és kacér mosollyal szokta köszönteni a férjét.

Az asszony szívesen egyezett bele abba, hogy az író megkérte a fiatalembert, szolgálatának idejére költözözzék a vendégszobába. Az író főként éjjel dolgozott és ezt az időt ilyenformán jobban lehetett kihasználni.

Néhány nap múlva már Renata asszony és Field között baráti beszélgetések szövétek és Worth ezt elősegítette.

A fiatalember kitűnő társalgó volt, igen érdekesen elmondta eddigi munkásságának történetét. Orvosnak készült, de szegény volt és tanulmányait abba kellett hagynia. Különböző állásokban működött. Teniszoktató és korcsolyamester volt, segéd egy detektívirodában, de megpróbálkozott még sok egyébbel is. Mostanában nem volt állása és azért boldog, hogy ha csak pár hétre is, kapott állást és lakást. Az asszony őszintén sajnálta.

Amíg az író új munkájának előkészületével volt elfoglalva, Fieldnek kevés volt a dolga. Hogy ennek a szeretetreméltó fiatalembernek egy kis változatosságban is legyen része, Worth megkérte a feleségét, vigye magával a színházba. Renata asszony szívesen fogadta ezt az ötletet.

Az első kimenőt hamarosan követte több, jártak színházba, moziba és Worth olyan figyelmes volt, hogy előzően mindig átadta titkárnőjének a pénzt a szükséges kiadások fedezésére. Néha együtt érkeztek egy-egy előkelő étteremben. Ilyenkor Renata asszony úgy érezte, hogy nem férje alkalmazottáival van együtt, hanem egy jó ismerőssel, aki finoman és féltlenül nélkül udvarolgat neki. Az asszony már-már kezdte elfelejteni féltékenykedését férjével szemben.

Egy napon hiába kereste értékes gyöngy-nyakékét, mely öltözöjének egyik szekerényében volt. Férje nem nagyon izgult, hiszen már néhányszor tűnt el az ékszer, meltről kiderült, hogy megvolt, csak nem a szokott helyén. Annál jobban bosszankodott az asszony és elpanaszolta bántalmát Fieldnek. Természetesen egyik szolgátlójára gyanakodott.

Elmúlt néhány nap és az eltűnt ékszernek még a nyoma se mutatkozott Field azon volt, hogy felfűtöttébb figyelmes vizsgálódásával megvizsgálja.

Ekkor valami borzasztó történt. Egy délután hazatért egy kis elintézni-valójából és halkan belépett állandószobájába, nehogy az urát megzavarja — és ott látta Fieldet, aki éppen azon mesterkedett, hogy kulccsal nyissa ki szekerényét. Megdöbbenve próbált visszahúzódnia, de Field meglátta őt.

Renata nagy felháborodással támadt rá.

— Mi az, amit csinált?

Field tomenete a kis csomagot.

— Ez mit jelentesz? — kérdezte Renata.

— Azt jelenti, hogy én hivány bitang vagyok, — mondta Field naivan.

Es elkezdte mondani egyre növekvő izgalommal, hogy csog meg suse vezemdedt b.c.s.e.lensége, de coesanyjának borzimas nyomora-tat mar nem tudta e.viseim. Egyuttal marcangola a telkasmerete, mert hiszen Worth-nak a legnagyobb halálva adosa, aki vissza-adta a lelet, hogy van még őzintelen asszony. — Azt állítja, hogy zalogba tette a nyakeket, holott most itt van? — kérdezte az asszony, meg mindig felháborodva.

Field elmondotta, hogy a legvakmerőbb terveket szotte, hogyan jussom pénzhez, hogy visszaadnassa az ékszer. Mar újabb büntetetre gondolt. Ebben a kétésgbejött helyzetben megszánta őt az Eg. Egy regen halotnak vélt amerikai nagybacsja varatanul kiindott neki ötszaz dollart. Elso dolga volt kiváltani az ékszer és éppen most akarta visszatenni.

— Nagyon okiainul cselekedt, — szölt Renata szigorúan. — Csupán anyjának rossz helyzete és őszinte megbánása lehet valamelyest a mentsege. Természetesen távoznia kell házuakból. Az uramnak nem szölok.

— Igaza van, nem vagyok méltó, hogy az ön közelségében éjkek, bar önök köszönhetem, hogy megjavultam, — teltte Field izgatottan.

— Csak egy kéresem van, mielőtt örökre búcsúzom onkol. Engedje meg, hogy idonkint írjak ennek az igazkötassam arról, hogy mit csinállok. De akarom önök bizonyítani, hogy jóra vato, tisztességes ember lett eoleim.

— Nem szabad írnia, — mondta az asszony. — De ha minden hónap csejjen és azuan még taian januar csejjen nevenek kezdönetüvel jelölve az Összevételben egy rövid jelentést ad ki, ugy, hogy csak én értem, akkor ennek igazán örömeik.

Kezet nyujtota, a fiatalember forrón meg-csókolta. Hugh Field kiruhant. Néhány hét múlva van Eyck professor így szölt titkárnőjéhez:

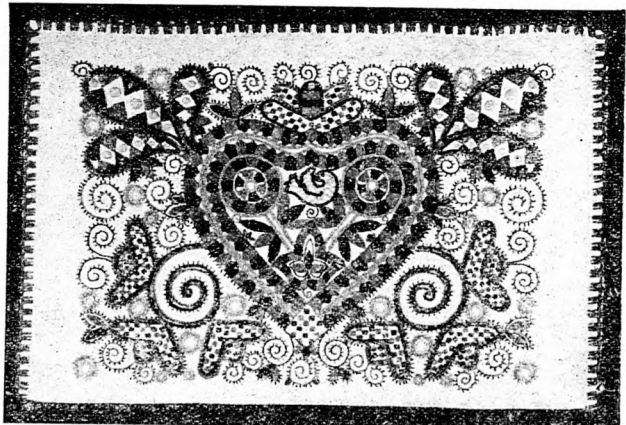
— Adja csak ide a Worthnének szölk üzenetet...

Ezt olvasta: „Hugh F. üzeni R. W.-nak. Jó állást kap.am. Az ön emléke nagy erővel tölt el. Bátran megyek előre!”

— Rendben van, — mondta a professor. —

És most jegyezze fel: minden hónap csejjen és minden január csejjen egy hasonló je-entést kell leadni. Mr. Worth aligha fog cza ön panaszkodni felesége okiain féltékenységéről, mert az asszonynak most tilka van előte és így életének célja van.

K. A. Luffet

Buzsáki párna. Piros, kék, sárga és zöld mosható fonállal készíjtük.

J. 60020

J. 60021

J. 60022

J. 60023

J. 60020. Elegáns délutáni ruha világoslila matt selyemből és csontszínű gyapjúcsipkéből a felsőrésze. Hó ujjak; köngyökig érnek, az előrészt kihajtva. Derékban bő, visszacsúszó. Az alj két részből áll, alsórésze hurangos szabású, felsőrésze egészen szűk és oldalt gombokkal gombolódik. Anyagszükséglet: 3,20 m selyem 94 cm szélesből, 40 cm csipkeszövet 90 cm szélesből.

J. 60021. Farka gyapjúszövet ruha. A derék előrészt sarú szegéssel díszíti. A hát sima,

pégy gombokkal. Köngyökön dupl érő szűk ujjak. Derékön széles óp. Az alj előtt ráncolt, oldalt két nyugt zsebbel, hátul sima. Anyagszükséglet: 1,85 m 130 cm szélesből.

J. 60022. Világosszürke vékony gyapjúkrepp délutáni ruha. Szép színes kímés díszíti az ujjak felsőrészt és a füzöszerű nyagsövet. A derék sima és az alj, óp mellett ráncolt. Hosszú, bő ujjak keskeny pümben végződnek. Anyagszükséglet: 2,25 m 130 cm szélesből.

J. 60023. Dlutáni ruha sötét matt lila selyemből. A derék az aljjal egybeszabott, kivéve az elön látható betétrészt, mellette két berakás bánti az alját. Oldalt két nagy zseb az aljon szegéssel és rajttal díszítve. A hosszú ujjak a derékkal egybeszabottak és keskeny pümben végződnek. A vállon színes díszítés, közepe bogra kötve. A hátul pégy gombok díszítik. Anyagszükséglet: 4,50 m 94 cm szélesből.

J. 60 024

J. 60 025

J. 60 026

J. 60 027

J. 60024. Elegáns kazakos ruha fekete mattkreppből izléses bürönszalagból készített bordűr díszítéssel a kazak szélén. Az elő vállrésze és a derék körül sűrűn szögölt. A kazak felsőrésze is. Keskeny öv. Hosszú, bő, fésűszeres ujjak. Az alj alsórésze szűk. Anyagszükséglet: 4,25 m 90 cm szélesből.

J. 60025. Szép, izléses délutáni ruha világos dobánybarna mattkreppből. Sávra veltelenű csipkefodor díszíti a nyakállingós

körül részt egészen a derékig. Széles öv, lefelé háromszög szabású. Az alj elől dúsított hosszabban elhelyezett fodor díszíti, fésűszeres zsebekben végződik. A könyökön átútor ujjak patton ronesztek. Anyagszükséglet: 3,59 m 90 cm szélesből.

J. 60026. Középkék mintásszőrűsű fekete gyapjuszővel ruha fiatal hölgyeknek. Piros, fekete színörözzással díszített vállrészek és zsebhajlék. Az elő és a hát külön részekből áll. Elöl gombelődik. Széles öv. Az alj elől be-

rakott. Sima hosszú ujjak. Anyagszükséglet: 4,25 m 130 cm szélesből.

J. 60027. Délutáni ruha fiatal hölgyeknek zölz matt kreppből. Az öv körüli sűrűn kerakott. A derék eljett háromszög alakban két plüssözött fodor, a sima rész kézi tűzés díszíti, úgyisintén a hasonló szabású öv is. Hosszú sima ujjak, keskeny püsszölde hajtott fodorban végződik. Anyagszükséglet: 4,75 m 90 cm szélesből.

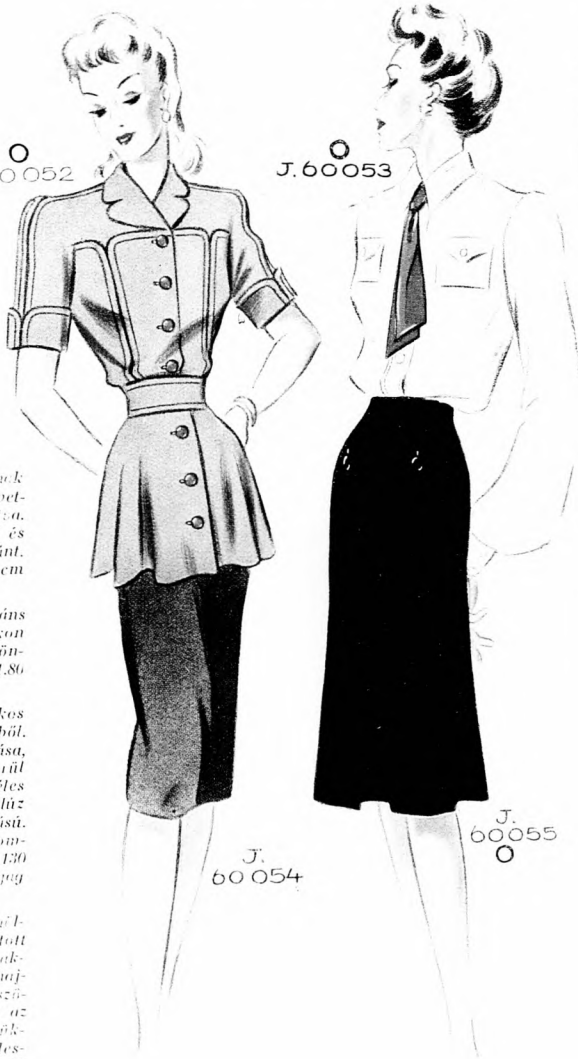
J. 60048. Fialat hölgyeknek blúz szürkéskék gyapjuszövetből. A vállrészek elöl és hátul sűrűn tűztek, szép kihajtóval a nyak körül, alatta félkör alakú betéti rajta öt piros gombbal. Rövid ujjakkal. — Anyagszükséglet: 1,50 m 100 cm szélesből.

J. 60049. Nagykockás gyapjuszövet blúz. Az eleje és a háta azonos szabású, nyak körül keskeny gallér, elöl csokorra kötve, Hosszú bő ujjak. Anyagszükséglet 1,50 m 130 cm szélesből

J. 60052

J. 60053

J. 60050. Csinos blúz fiatal lányoknak világoszöldre és barnára gyapjuszövetből egyaránt, csokorokból összeállítva. A nyak körül felelő pánt varrásból és a hosszú ujjak végén hasonló pánt. Anyagszükséglet: 1,20 m drapp, 45 cm vörö; 1,30 cm szélesből.

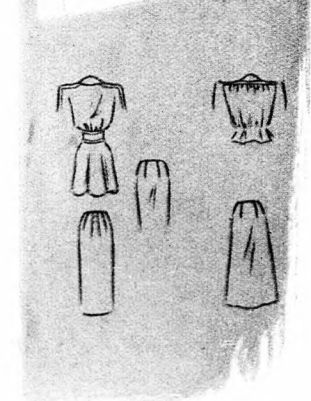
J. 60051. Hímzett georgettblől elegáns blúz. Vállon dűsán ráncolt, derékon az előrésze és a háta is. Könnyű kötővel érő ujjak. Anyagszükséglet: 1,80 m 90 cm szélesből.

J. 60052 és 60051. Hatásos kazakos blúz, ciklámenszínű gyapjuszövetből. Különleges az elő és az ujjak szabása, mellre széles, kényes, nyak körül kihajtott gallér, rövid ujjak széles kihajtott derékon széles nyak. A blúz hosszított része lissz horvátzabású. Elöl gombolódik azonos színű gombokkal. Anyagszükséglet: 1,75 m 130 cm széles, A s má díszít 80 cm anyag szükséges 130 cm szélesből.

J. 60053 és 60055. Impázi fiatal hölgyeknek nyerselyeiből. Kihajtott nyakkal, zsebekkel, piros hosszú nyakkendővel, hosszú ujjakkal, visszhajtott kézzel, szűk alj gyapjuszövetből. Különleges betétszettekkel az elején és gombdíszítéssel. Anyagszükséglet a blúzhoz 2,25 m 80 cm szélesből, az aljhoz 1,50 m 100 cm szélesből.

J. 60054

J. 60055

J. 60057

J. 60058

J. 60059

J. 60082

J. 60056

J. 60055. Déléltői ruha szürke gyapjuszövetből, keskeny fekete színártsítéssel, a nyak kihajtóján, zsebekben és az ujjak kihajtóján. A derék hosszított, háromszög alakban szabott és elől gombelődik. Az ajk elején két széles hálberakás. Rövid ujjak. Anyagszükséglet: 2,50 m 130 széleből.

J. 60057. Kék gyapjuszövetből déleltői ruha. A derék különleges szabása hatásosan díszíti a ruhát. A nyakkiavágás körül keskeny fehér selyem díszítés,

a félékoralakú rész mellett egy-egy gomb is. A derék elje hosszított és két félkör alakban ráhajlik az aljra. Hosszú, sima ujjak. Az aljat elől egy széles költberakás bővít, egy darabig letűzve. Anyagszükséglet: 2,50 m 120 cm széleből.

J. 60058. Barna mintázott szőpésű gyapjuszövet ruha sülétbarna bürsnyéből készült püntökkel díszítve s az ön és a gombok is barna bürsnyéből vannak. Nyakkiavágásnál kis kihaj-

tott gallér. Hosszú sima ujjak. Az ajk is sima, két zsebbel. Anyagszükséglet: 2,65 m 130 cm széleből.

J. 60059. Kék gyapjuszövetből déleltői ruha fehér szegyzött betéttel és kihajtott gallérral. A ruha egybeszabott, kabátszerű kihajtóval, kétsoros gombársítéssel, két kis zsebbel az alján, kihajtóval. Sima ujjakkal. Anyagszükséglet: 3,20 m 100 cm széleből.

J. 60082. Vörös gyapjuszövet ruha fiatal hölgyeknek déleltőre, fehér szegyzött betéttel és kis kihajtóval. A beték mellett kétoldalt cakkozatium szabott a szövet. Hosszú ujjak, keskeny pántban végződnek. Derékon ön. Az aljat elől egy széles költberakás bővít. Anyagszükséglet: 2,60 m 120 széleből, 60 cm fehér ptké 80 cm széleből.

Schubert magyarországi szerelme

Az enyhe tavasz átjutott a nyárba. De a levelek még frissék voltak, fátyolosan zöldek, éppen, mint a tavasz kezdetén. Naponta meleg eső verte át a határt, a mező buja volt és valószínűleg magosak az érvetések. A postakocsi leeresztett ablakából egy férfi nézett kijelre, arca sápadt volt, beteges, csak a szeme ragyogott valami csodálatos meleg örömmel, amint nézte a lassan tovafutó tájat. Végre újra Magyarországon! Milyen régóta vágyott arra, hogy megegyezzen megpillanthassa ezeket a dúsán termő földeket, az akácjákat, amelyek virággal terhesen kísérték az utat s amelyeknek az illatát sohasem lehet elfelejteni. Akkor is éppen ilyen tájt érkezett meg Eszterházy grófokhoz, hogy egészen késő őszig ne is térjen vissza Bécsbe.

Hirtelen úgy megröhanthát az emlékek, hogy hátrahajította fejét és lehunyta a szemét. Karolin konteszt látta maga előtt, a büszketartású, szép Eszterházy-leányt, akinek fellángolt szívéit odajárandékozta. Mennyit zenéltek együtt! A hangok arádó varázsában el is felejtette, hogy ő csak egyszerű kis zenetanító úr, azt hitte, hogy a lelki élmények mélysége egyenrangúvá teheti a csodált leánnyal. Ilyenkor Karolin, — talán azért hogy saját szívéből meneküljön, — megette azt, hogy a legszebb dal közepén becsapja a zongorát, mint egy kényves macska kinyújtózt és közönyösen azt mondta: — Köszönöm, mára elég volt, Schubert úr! — és a következő pillanatban már átlegegett az előcsarnokon és elúnt a kert virágborosult útjain. Ő pedig egyedül maradt lázadó szívével. Szobájába sietett, ajtót, ablakot becsukott és ha kint vakított is a nap, ő gyertyát gyújtott és annak a világánál hajolt asztala fölé, hogy lejegyezze azokat a hangokat, amelyek elborították szívéit. Miért éppen Karolin ilyen kegyetlen hozzá? A többi kontesz boldog volt, ha eljátszotta előlük dalait és úgy körülhízelgették, hogy alig tudott megszabadulni tőlük. Egyszer aztán, egyetlenegyszer mégis jállebbent a fátyol arról, amit a búske leány titkolni szeretett volna. Hogy is volt? Aznap kapta meg gyorspostával a bécsi kiadótól összegyűjtött dalait és boldogan vitte Karolin kontesznek, hogy elsőnek pillanthasson bele. Az, amikor felnyitotta és elolvasta az ajánlást, szép szemöldökét felhúzta és haragosan kérdezte meg:

— És az én nevem hol van? Miért csak a testvéreimnek ajánlja?

Akkor Schubert száján kibuggyant, amit örökre titkolni szeretett volna:

— Mirevaló volna? Hiszen minden dal úgyis önnek szól, egyedül önnek.

Egy pillanatra lágy mosoly szaladt át a búske száján, majd duzzogóra húzódtott:

— Akkor miért nem ajánlotta az egész kötet nekem?

— Hát megengedte volna? Hiszen mindig olyan...

— Csútt, Schubert úr, az ember nem viselheti a szívt a tenyerén, különösen egy grófleány nem.

— Köszönöm. Megértettem, amit mondani akart. Ezután minden dalomat önnek ajánlom.

*

... A postakocsi döcöcenne megállt. A férfi kinézett az ablakon. Lent a Vág ezüstszalagja kúzott át a fák között. Milyen szép volt az a nyár! Milyen visszahozhatatlan! Vagy talán mégis? ... Hiszen most is azokat az emlékeket jött vissza megkeresni és hitt abban, hogy itt talán meggyógyul és megnyugszik zaklatott szíve.

De a kastély üres volt. A kontesznek szétrépltek, férjhezmentek, a zongora elárvultan hallgatott az előcsarnokban. Amikor leültött rajta

egy hangot, valami fájó sóhaj szakadt föl belőle, mint azoknak ajkáról, akiknek életük rossz vágányon futott. Akár csak az ő élete... Szeretetre vágyott és egy kis független nyugalomra. Egyik se lett osztályrésze. Mennyi nyomorban volt része, mennyi küszködésben! Apja egyszerű tanítót akart faragni belőle és nem értette meg a benne rejtőző lángot. Kitagadta, mert muzsikusknak ment és csak az anyja halálos ágyánál bocsátott meg neki. Soha nem sikerült állásba jutnia, úgy élt csak egyik napról a másikra. Igaz, sok barátja volt, jók, melegek, áldozatkészek, amilyen Schwind volt és a költő Bauernfeld, ilyen barát kevés embernek jutott. Valósággal ideális közösségekben éltek, hűségben osztották jóban és rosszban. Kalapok, cipők, nyakkendők, kobátok s minden egyéb, ami csak hordható volt, közös tulajdonnak számított. Ha azonban egyikük a gyakori használat folytán valamit különösen megszeretett, az annak korlátlan tulajdonába ment át. Barátai az ő nevére keresztelték el össejöveteleiket. Egy-egy ilyen delután „Schubertiádnak” nevezték el, mert a legtöbb dal, amit itt énekelték, tőle származott. Arasznyi, kis illatos virágok voltak ezek, százele, ezerféle szín tündöklésében. Hogyan is fakadhatott ez abban a szívből, amelyben a boldogság sohasem volt otthon? ...

Egy akkordot ütött le a zongorán, az ablakban tollászódo feketerigó hirtelen felröppent, a lágy dallam pedig lassan betöltötte a szobát édes-bús vágygál, beteljesíthetlennel. Most hirtelen templomi ének csendült fel ujjai alatt. És ez az ének dőbentben emlékeztette őt egészen ifjúkorára és valakire, akit szeretett és aki szerette őt.

Szeldt arcecskát látott felmerülni, apró himlőhelyekkel, amelyek egy csöppet se csúfították el, inkább érdekessé tették a halvány arcot és egy hangot hallott fölesendülni, tisztát, szárnyalót, mintha csak az égi karból szökött volna le a földre. Terézre emlékezett, az egyetlen leányra, akit feleségül akart venni, aki, míg ő orgonált, énekel a templomban, csodálatosan, felejthetetlenül. Talán ő volt az egyetlen, aki őnzetlenül szerette. Három évig várt rá. De miután nem nyerte el a laibachi zeneiskola tanítói állását, fel kellett adnia reményét, hogy elvehesse. És Teréz egy pékmesternek lett felesége. Ő pedig Bécsbe ment nyomorogni és az alkotó művészek néhez, göröngyös útját taposni. Erdemes volt? Felugrott a zongora mellől. Végigjárta az üres termeket. Sokáig nézett egy festményt, a leomló selymruháit, a fehér csipkekendőt, amely alól előlúntek a finom, keskeny kezek, a firtós hajak, amelyben a róza oly élön virított, mintha csak most tépték volna le a kertből és a szemet, amely álmodó volt, melázó és szomorú: Karoliné. Mintha már nem is fájna olyan nagyon. Az emlékei hívták ide, de most érezte, hogy ezek az emlékek nem melegsítik. Fölboladozott szobájába és leült levelet írni barátjának, Schwindnek: ... Az emberek azt hiszik, hogy a boldogság a külvilághoz tapad, különösen olyan helyeken, ahol valamikor boldogok voltak, holott az mindig csak bennünk van.

Magyarországi látogatása nem adta meg a várt nyugalmat és boldogságot. Nagyon fáradtnak és betegnek érezte magát, pedig még alig volt harminckét éves. Visszatért Bécsbe. Hanem amikor a Karolinak ajánlott „F-moll fantázia” végre megjelent, akkor már a temetőben nyugodott az a szív, amely tele volt mély, sóvárgó szeretettel, igaz emberi jóssággal, muzsikája pedig azaz a tiszta harmóniával, amelyet életében sohasem tudott elérni.

NAGY MÉDA

Gondolkozzék ezen, Asszonyom, hiszen Ön is tudja, hogy a legtöbb lenyűgöző és irigylt szép arc nem a természet aándéka többé, hanem néhány jól megválasztott kozmetikai szer nagyszerű eredménye. Ez a lény ma már a száraz arcbőrű nőkre is vonatkozik, mert hála a Hormocith B. krémnek, a száraz arcbőrű nők számára sem elérhetetlen többé ez az irigylt és annyira óhajtott szépség.

HORMOCITH B

krém ugyanis speciális összetételével és valóban kiváló hatásával már egyetlen nap alatt megszünteti az arcbőr kellemetlen húzódsát és megakadályozza az oly fájó időleltői ráncok és szarkalábak keletkezését.

HORMOCITH B

hatására az arcbőr már néhány nap alatt visszakapja természetes rugalmasságát és azt a kellemes üdéséget, amely mindig nagy hatással van a férfiakra. — Megér-e mindez napi 3 percet, Asszonyom, mert ha igen, ne kísérletezzék tovább, használja Ön is a

HORMOCITH B

krémét, amely kiváló hatásával a tartós szépséget és ezáltal a tartós fiataloságot jelenti Önnek! Hatása nemcsak biztos és egyedülálló, hanem megépően gyors is. Egy tubus ára P 4.55, takaréktubus P 7.39. (A száraz arcbőr ápolására és minden problémájára útmutatást nyújt a krémhez dímentesen mellékel 16 oldalas „Hormocith tanácsadó”) Beszerezhető szaküzletekben.

Magyarországi főraktár:

DR. BLITZ DROGÉRIA

BUDAPEST, VILMOS CSÁSZÁR-ÚT 23/a.
Vidékre postai szétküldés

Társasági futár

Vége a sugaras őszi napoknak és lassan komoly télbe fordul már az idő. A tél beköszönésével új szórakozásokra nyílik alkalom, kezdődik a téli sportélet. A városligeti műjé-pálya is megnyitotta már kapuit. Ezzel aztán mintegy hivatalosan is indul a téli szezon. Délelőttönként még búcsúzó napfényben hatítja a tükörsima pályát a korcsolyázó tömeg. A korán sütődő délutánokon azonban már egészen téli kép tárul elénk...

Megkötötték az első tiszti távházasságot. A messze orosz harctérről vette nőül *Ádám Tibor* hadnagy *Debrencni Magdolna* lllonát. A hadnagyot a házasságkötésen kardja és felvirágozott csákója helyettesítette, tanuja pedig két hadnagy bajtársa volt.

Herczeg Ferenc nagy alkotásából, a „*Bizánc*”-ből opera készül. *Ábrányi Emil* zeneszerző és *Innocent Vincze* Ernő szövegíró már két felvonást be is fejeztek. Az Operaház igazgatói szobájában *Márkus László* igazgató és törzs-kara előtt már zongorás „házipróba” is volt, óriási sikerrel.

A *Vöröskereszt* már vonatra rakta karácsonyi ajándékosmagjait, melyekkel belopja majd a messze orosz hőmezőkön küzdő honvédek közé a magyar karácsonyi hangulatát. A *Vöröskereszt* központi gyűjtőraktárának helyiségében folyt a nagy munka, az e célra átrendezt Bezerédi-utcai polgári iskolában. *Fáy István* és fárhadatlan munkatársai, a *Vöröskereszt* üdítőszolgálatot teljesítő hölgyei, ilettek itt be az iskola padjaiba és naponta több-ezer csomagot készítettek el. A csomagok keksz-et, cigarettát, cukorkát, bort, noteszt, ceruzát, naptárt, kézmosóport, imafüzetet, érmecskéket tartalmaztak. Minden csomagba jutott ezen kívül még egy-egy megkülönböztelt szertartással küldött kis ajándék is, amit az ifjúsági *Vöröskereszt*-egyesületek készítettek. A jókedvvel és fárhadatlanul csomagoló hölgyek között ott láttuk: *Darányi Kálmán*ét, *Szombathelyi Ferenc*ét, *vitéz Keresztes-Fischer Lajos*ét, *vitéz Bartha Károly*ét, *vitéz Homonnay Tivadarné*, *Terstyánszky Jenő*ét, *vitéz Farkas Ferenc*ét, *Hóman Bálint*ét, *Grynaeus Dezső*ét, *Raisz György*ét, *Kovácsy Dénes*ét, *Demele Károly*ét, *gróf Pálffy-Daun József*ét, *vitéz Jaross Andorné*, *Lásár Pál*ét, *bárá Radosovich*ét, *Denk Gusztáv*ét, *vitéz Kelenfy Károly*ét stb. A Bezerédi-utcai raktár főnöke *Struncz* en. pénzügyminiszeri számvevősi főtanácsos, aki a hölgyek fárhadatlan munkatársa.

Vitéz Tolnay Andor vezetésével megalakult az első frontszínház. A társulat már el is indult, hogy szórakoztassa és felvidítsa a messze küzdő magyar honvédek. A társulat primadonnája *Kiss Manyi*, aki népszerű slágergyűjteméllyel és kedves székelj tréfákkal szerepel. *Utry Anna* édes-bús magyar nótáit viszi a honvédek közé. *Kertész Dezső* is tagja a frontszínháznak és tudósításokat is fog küldeni a frontszínház eseményeiről. Mint értesülünk, a *Tábori Színház*nak vendég szereplői is lesznek: *Davka Margit*, *Somogyi Nusi*, *Jávor Pál* és *Páger Antal* személyében. *Vitéz Zitiás Bertalan* alezredes, a *Tábori Színház* parancsnoka elmondta, hogy a társulat egészen a téli szállásokig megy előre, ahol teljesen katonai ellátásban és elhelyezésben részesülnek.

Az egyetemi mérnökifjúság *Hungária* Bajtársi Egyesületének IV. Béla-csoportja is megtartotta már ezidei első teáját, a *Baross Szövet-ség* székházának összes termeiben. Résztvettek: *Bertha Sarolta*, *Magyary Ica*, *Kaltenker Lujza*, *Weisinger Gizella*, *Schubauer Margit*, *Kardovits Ilona*, *Vladász Zsuzsa*, *Biró Klára*, *Verecz-kegy Edith* és *Szathmáry Lilla*.

Az *Egyesült Női Tábor* kiadta *Fanni Laukko-nen*, a finn *Lotta* tábornokasszonyának könyvét. A könyv a magyar fordításban *Asszonyok a tűzvonalban* címet kapta. *Keresztes-Fischer Ferenc*é írta hozzá az ajánlást.

Az *Országos Kaszinó* mégis megtartja két hetenként sokat vitatott vasárnap délutáni teáit, ötőrai kezdettel. A már megtartott első teán ott voltak: *Nizsalowsky Mária*, *Hazay Judith*, *Vogt Helge*, *Hejlényi Edith*, *Diska Mária* és még sokan mások.

A *regényből és filmből* már jól ismert és fed-hetetlenül vált „*Manderley-ház asszonya*”-t a közel jövőben a *Vigszínház* színpadán fog-juk viszontlátni, *Tolnay Kláriról* a főszerepben. Az újdonságot *Maurier* írta és *Hertel-ty István* fordította.

Tiszti esküvők és eljegyzések: *Almásy Erzsike*t eljegyezte *borosjenői Kádár Zoltán* m. kir. százados. — *Végyváry Julianna* és *décei Déchy Aladár* dr. m. kir. légv. tüzérfőhadnagy ház-as-ságot kötött. — *Bágyörgyi Baba* okl. tanítóné és *Papp Zoltán* dr. m. kir. csendőrfőhadnagy jegyesek. — *Nagy Erzsébet* okl. tanítónét *Hor-váth Zoltán* dr. m. kir. csendőrszázados ve-zette oltár elé.

Eljegyzések és házasságok: *Carami Dezső* okl. tanár eljegyezte *Huber Alicet*. — *Holló Gyula* dr. és *Sodó Aliz* házasságot kötöttek — *Gyön-gyösi Pethő Izabella* és *Kékkői Károly* m. kir. hadnagy jegyesek. — *Horváth Judit*ott, *Gy. Horváth Géza* m. kir. hadbíró ezredes, ország-gyűlési képviselő és felesége szállodási *Dem-eter Judit* lányát eljegyezte *Korács Ferenc* dr., OKH revizor, *Korács József* dr. postafőigaz-gató és felesége *Melcher Margit* fia. (dr. s. a.)

Az anyatejjel táplált csecsemők a legegészségesebbek.

Az anyatejkepződést fokozza, azt vi taminokban gazdagabbá teszi a jóízű

OVOMALTINE

Az anyának és csecsemőnek egyaránt erőt, egészséget ad.

Romeo vacsorája

A világtörténelmi események forgatagában az olvasóközönség kétszeresen kedveli azokat a megállt esti órákat, amikor irodalmi értékű könyvével kettesben marad és legalább rövid időre elmenekülhet a künti élet viharzó dü-börgéséből. Nem csodákozhatunk, ha ilyenkor kétszeres vágyakozással fordul oly röi alkotások felé, amelyek a lélek belső történé-seit, az élet kis örömeit és bánatait sugároz-zák lelkében.

Dénes György, a kitünő színművész, aki már első regényével is behízigálta, hagi hivatott mestere a tollforgatásnak: *ROMEO VACSORÁJA* című új regényében olyan tárgy-kört választott és olyan szereplőket vonultat fel, akik felé mindnyájan érdeklődéssel fordulunk, mert életük eseményei, ha rikitóbban is; de mindannyiunk közös érzelmeit szóla-tatták meg. A regény külön vonzóereje, hogy abba a masztikosz-szagú, rivalda-fényben fürdő, csinált világba vezeti el az olvasót, amelynek látszólagos extravaganciái mögött fokozottabban lánognak az örök emberi ér-zelmek és szenvedélyek.

A kétszemélyes asztalnál, ahol *ROMEO VA-CSORÁJA* lezajlik, a világhírű, de már meg-örögdedt drámai művészón és a hetvenes, kiskilott életű, súlyos anyagi gondokkal küzdő színművész foglal helyet, hogy lepergetve tu-lajdon multjukat, ifjúságukat és vidéki komé-dias életüket, saját személyükben tegyenek hit-et a véletlen sorsdöntő szerepe mellett, amely egyikük életét a világsiker esúcsára, a másí-két pedig az elkallódás sülyesztőjébe sodorta. *Dénes György* izgalmas eseteleményű re-gényében megismerjük a világváros fényes színházainak külső csillogását és belső árny-oldalait, a színész életének útjelző állomá-sait, a vidéki kis társulatok szegényes és intri-kus levegőjét, a siker kivívásáért folytatott gyötrelmes harcot, amelyben — és ez a re-gény főtanulása — mindig és mindig a vé-letlen játssza a döntő szerepet.

Dénes György új regénye, a *ROMEO VACSORÁJA*, a legnemesebb írói eszközökkel, izgalmas mesészövésével és kitünő lélekrajzzal köli le az érdeklődést, nemes élvezetet és pompás szórakozást nyújtva az olvasónak. Ez a kitünő regény is

1 PENGŐ 30 FILLÉRES OLCsó ÁRON

áll előfizetőink rendelkezésére. A könyv ára, az előfizelési díjjal együtt, csekken beküld-hető. A csekk, vagy postautalvány szelvényén a megrendelt regény címét kérjük feltüntetni. *Dénes György* új regénye minden elő-fizetőnk könyvtárának egyik legkedvesebb könyve lesz. A *ROMEO VACSORÁJA* méltó arra, hogy minél többen foglaljanak helyet annál az irodalmi terítésű asztalnál, ahová *Dénes György*, az író, szeretettel invitálja az olvasókat.

Családi Kör

ÚJ KÖNYVEK. — Végre megíródott és pedig asszonyiró tollával az első, irodalmi értékű regény, amelynek háttere a magyarság 1848—49-es gigászi harca. *Szentmihályiné Szabó Mária*, akinek eddigi regényei is eseményei voltak a magyar irodalomnak, most megjelent *Érik a vetés* című új regényében a történelmi események tökéletes ismeretével, a kor rajzának és szereplőinek bravúrös megfestésével és a legnemesebb írói eszközökkel támasztja új életre ennek a hősi harcnak hétköznapijait, vagyis megmutatja olvasóinak, hogy az események viharzásában, a hősök történelmi gesztusai mellett, miként pergett le a kisemberek élete. Közönjünk a kiváló írónőnek, hogy új regényében közel hozta hozzánk, a szívünkhoz ezt a daliás ko.t, amelyet valóságosan értékelni és igazán átérezni csak így vagyunk képesek, ha nem csupán a hőszok csillagsugáros útját követjük, hanem megfigyeljük a szürke kisemberek élettörténetét is. *Szentmihályiné Szabó Mária* tökéletesen oldotta meg a maga első tűzött feladatát és úgy érezzük, hogy az *Érik a vetés* a kiváló regényírónő legkiforrottabb és legművészibb alkotása. — *Balaton hangok* címen jelent meg a Balaton Társaság Könyvtárának legújabb kiadványa, amelyben *Borsi Darázs József*, a Balaton Társaság titkára kitűnő ízléssel és finom csokorba gyűjtötte össze magyar írónak és költőnek azokat az alkotásait, amelyekre a csodálatos magyar tenger ihlette őket. *Vitéz dr. József Ferenc* kir. herceg tökéletes szépségű költeményi útik meg azt az ihletett alapakkordot, amelyet aztán továbbpengetnek *Baloghné Hajós Terézia*, *Barbarits Lajos*, *vitéz Bodor Aladár*, *Borsi Darázs József*, *Gy. Czikle Valéria*, *Daán Miklósné*, *Darab F. Albin*, *Darázs Endre*, *Erdélyi József*, *Gaál Béla*, *Hercegg Ferenc*, *Illyés Gyula*, *Lovag Adám*, *dr. Margitay Richárd*, *Misuray-Krug Lajos*, *Némédy Gyula*, *Osváth Tibor*, *Papp Jenő*, *vitéz Somogyváry Gyula*, *isákhalmi Sándor Pál*, *Sziklay János dr.*, *Takáts Gyula*, *Tatay Sándor* és *Vasady Imre*. — *Bobai Györfly László* érdekes és meggondolkoztató könyve: *Irányelvek az élet tudományához*, a materialista felfogás hullámvölgyéből a spirituális, vagyis magasabbrendű életritmus hullámhegyébe fejlődő mai emberrel foglalkozik. A könyv első részében, a fizikai terápia keretében a természet erőinek és gyógytényezőinek felhasználásával ismert meg, a második részben: a lelki terápia vonatkozásaiban a betegségek megelőzésére, a fizikai és lelki indiszpozíció leküzdésére szolgáló önszug-

Az Első Magyar Tudományos Folyóirat,

a Péczeley József által szerkesztett „Mindenes Gyűjtemény” 1792. évfolyama, megjelenési évének 150. évfordulója alkalmából, az eredetileg 415 oldalas mű újrakiadásban, betűhűséggel, előző, magyarosított és a volt szerkesztő életrajzával ellátva megjelent. Ára a postaköltséggel és lényegesen szállítással együtt csekély 2.50 P. Megrendelhető ifj. Szabó Béla könyvkiadó, Földes. Hajdúvármegye címen. Postai csekk számlaszám: 3008.

gesztions gyakorlatokat részletezi. Végül a boldogságot megvalósító gyakorlati életművészetre, a házasságra, a nőnevelésre és a diplomás nők férjhezmenetelére vonatkozóan ad megszívlelendő tanácsokat. A terjedelmes munka különleges tárgyköre megérdemli, hogy helyet kapjon minden előfizetőnk és olvasónk könyvespolcán.

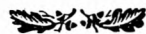
HÍMEN-HIREK. — *Magyar Erzsébet*, a Horthy Miklós Tudományegyetem tisztviselője és *Dobribán Andor* okl. gyógyszerész örök hűséget esküdött a szegedi Fogadalmi-székesegyházban. — *Soóky Piroska* és *Takács Gyula* zászlós, a Stühmer-cég tisztviselője, a Kálvin-téri ref. templomban házasságot kötött. — *Zentay Ibolya* és *Karácsonyi Dezso* műsz. tisztviselő a kispesti rk. templomban örök hűséget esküdött. — *Serák Jolán* és *Farkas József* a keréztvárosi plébániatemplomban házasságot kötött. — *Papp I. Sándor* és *Szabó Mária* házasságot kötött Székesfehérvárott. — *Salló Ágicát*, Csíkszereda, eljegyezte *Kerek Ignác* m. kir. szakaszvezető. — *Sillye Gabriella* és *Balázs Lajos Béla* ref. lelkipásztor, Érbogyoszló, jegyesek. — *Kutassy Margareta* és *Dr. Kún Lajos* egyet. magántanár örök hűséget esküdött.

A NŐK oly sokat állanak a tükör előtt és mégsem ismerik önmagukat. Az a nő, aki tudatosan ápolja szépségét, csak Hormocitih „B” krémet használ, mely ma már a legszárabb arcbrű hölgyek közt is a legnagyobb népszerűségnek örvend.

ÚJ KISMAGYAROK. — *Bodogán Zoltán* és neje *Cömörkényi Juliannának*, Nagyikálló, Mária Terézia leányuk született. Kereszt-szüllők: *Katona Béla* m. kir. zászlós és neje *Nagy Klára*, Körösmező. — *Dr. Rencz Gyula* járási m. kir. állatorvos és nejenek, *Cséffa, Gyula* kishűk született. Kereszt-szüllők: *dr. Grizshaber Gondos László* és neje, *Hatvan*. — *Bottká Lajos* cs. tiszthelyettes és nejenek, *Garadna, Lajos* kishűk született. — *Patócskai Mihály* ellenőr és nejenek, *Herceggzántó, Györgyi Margit* kislányuk született.

IN MEMORIAM. — *Sibolda János*, 60 éves korában, Budapesten elhunyt.

A HAZÁÉRT

NÁDAY LAJOS DR.

hírlapíró, a Külügyminisztérium sajtó-előadója, a MTI volt munkatársa 51 éves korában a keleti fronton hősi halált halt.

ERDÉLYI ISTVÁN

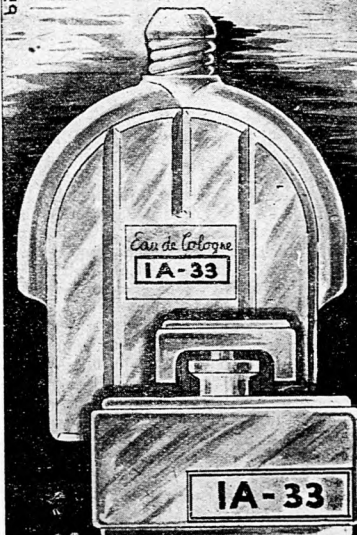
sajtókamarai tag a szovjet fronton, el-lenséges lövedéktől találya, elhunyt.

VAJDA ZUÁRD

sajtókamarai tag, a keleti fronton hősi halált halt.

BIRO-RÉZ

IA-33

illat

Schwarzlose & SÖHNE
MAGYARORSZÁGI TELEPUNKON KÉSZÜL.

Zsuzsanna HADNAGY-KISASSZONY

Rajz a legendáj időkből
A magyar honvédelem leányai számára írták —
S. J. JOLYMOJ BEA

2. folytatás.

Zsuzsanna lett-vett a tornácra és érezte, hogy két tüzös szem minden mozdulatát kíséri. Néha visszanezett a hadnagy sugárzó szemébe, de azán szégyenlősen lesütötte pillait. Egyszercsak a saját nevé utólte meg fülét. Ennyit hallott:

— Zsuzsanna megbízható, keménykötésű leány. Olyan fiús, ugy uli meg a lovat — a szőren, mint egy csikos. Aztán nem is ijedős, nem fél az öröögőtől sem. Talán ő alkalmas lenne...

Losárdi János már hívja is közéjük:

— Kislányom, gyere közelébe.

— Jövök, edes apámuram.

Kis Albert vette át a szót:

— Kisasszony, Tamás az én legjobb barátom. Mindenben egyek vagyunk. Mi most titokban azt határoztuk el, hogy Rákóczi Ferenchez követet küldünk és megüzenjük, vár reá a magyar nép s j jjön haza, mert sereget toborzunk a zászlója alá.

Zsuzsanna lángbaborult arccal lelkendezett.

— Istenem, ha Rákóczi vezért megláthatnám, az életemet adnám érte.

— Mevláthatod, ha derekasan helyt állsz, — biztatta Tamás.

— De hogyan? Lengyelországból nem lehet olyan könnyen hazajönni?

— Nem jön, mert nem tudja, hogy hívei egy táborba gyűlve várják — felelte sugárzó arccal a hadnagy.

— Hírvívő kell, aki tudtul adja! — fűzte tovább a szót Tamás.

— Oh, ha én fér. i lennék, azonnal vállalkoznám követnek, — lelkendezett tovább a leány.

De szaván fogták.

— Akkor nem te, hanem mi mennénk — szólt Tamás —, de éppen azért nem mehetünk, mert férfiak vagyunk, de téged váaszunk követnek, mert nő vagy, a nő gyorsabban át tud most vágni a nehézségeken. A leselkedő kémek sem gyanúsítják meg olyan könnyen. Losárdi János aggodalmaskodva vágott közbe:

— Hátha valami baja esik? Zsuzsanna fiatal még, nem volt egyedül távol az apai háztól. Aggódom érte.

— Apámuram, a Losárdiak nemes emberek és sohasem voltak gyávák — kapta fel fejét Zsuzsanna. Kivette a zsebébe gyömöszölt költeményét s lázas, szenvedélyes hangon szavalt első versét.

Kis Albert megféledezett titokzatos küldetéséről, elragadtatva kiáltotta:

— Isten minket úgy segíljen! Tűzbe megyünk Rákóczi Ferencért. Zsuzsanna kisasszonyt az Isten nekünk teremtette! Ha én volnék a vezér, máris feltűzném a ruhájára a hadnagy csillagot.

Tamás és Losárdi János kacagva csitították a tűzbe jött hadnagyt:

— Megbomlottál, öregem? — ütögette a vállát Tamás. — Csak ne tüzelj úgy, mert még meghallja valami labanc kém s elárul bennünket. Akkor aztán vége a toborzásnak.

— Hát miben egyeztünk meg? — tért magához Kis Albert.

— Abban, hogy mi folytatjuk a toborzást, Zsuzsanna pedig hü csekéleányával, Tecával, elindul az ekhós szekérral, mintha zöldséget, gyümölcsöt árulna, miközben a megjelölt állomásokon megkapja az utasítást, amíg csak átjuthat a lengyel határon.

Zsuzsanna szemében könnyek csillogtak. Összszette a kezét s így rebegelt hálá, e magas kudetésért:

— Örömmel és büszkén vállalom e megbizást. Kegyelmetek nem fognak bennem csalódnit!

— — — — —
Egy rázós, döcögös ekhós szekér gördült ki az éjszakai órákban Losárdi János gazuasági udvarából. Vidám parasztleány hajította a lovakat s mellette ut parasztruhában kisasszonya, Losárdi Zsuzsanna. A szekérben kórszázra szorongott a ropogós cseresznye, spanyol m ggy, sárga barack, fejes salata, meg más zöldsége. A községek és városok között, — hogy feltűnést ne keltsenek — kereskedniök kellett, mert kémek figyelték és kísérték a kocsit. Teca jó kofának bizonyult, az árut eladta s a kapott pénzelt új gyomolcsót és új zöldségféléket vett. Az ekhós szekérben egy tekvőhelyet is csináltak s hogy gyorsabban haladassanak, telvtavla aluotak. Néha-néha kirottak a lovakat, betűződ ak egy pátja alá, megpihenték és aztán mentek tovább. Szerencsésekkre nyáreleji meleg k sérte ütöktak, sem vihar, sem eső nem akadályozta a haladást.

Az út legnagyobb részét dalolva tették meg. Losárdi Zsuzsanna tejében egytassalán togamzottak meg a gyujtó kuruc énekek, dalaimot is talált hozzá s ezve s így dudorásztak, dalogáltak, maiait mögöttük maraut Szomator, Nagygyeres, Perleuik és Csap. Itt hosszabb pihenőt tartottak, hogy osszerazott, taradi tagjaikat a keresztülto La.ozca hús hullámaiban feltrissitbessék. A lovasokák a vadviragos rét ilatos tucvi közül válogattak, aztán leteleverésük. Az ég derítésen mosolygott rájuk s egy teremtet lélek nem zavarta beszélgésüket. Zsuzsanna így szólt Tecához:

— Laáig jól ment minden! Az Uristen vezérelt bennünket.

— En is nagyon örülök, kisasszonykám.

Ügye, engem is elvisz a vezér elébe?

— Elviszlek, Teca, csak oda jussunk.

— Az én bátyám is beállt Esze Tamás és Kis Albert hadnagy úr csapatába.

— Jól tette! — helyeselte Zsuzsanna. — Most minden igaz magyarnak a kuruc zászló alatt a helye.

— A mátkám is beállt — vallotta tovább a piruló lány.

— Te csirke! Hát már néked má'kád is van?

— Van, de nem is olyan akáki. Gazda fia és most Esze Tamás úr mellé állt.

— Jól van, Teca! — simogatta meg Zsuzsanna a lány haját s ő is boldog szívdoobbanással gondolt a csapatvezérré, Kis Albert hadnagyra. Szinte bizsergett bele a háta, amikor maga elé képzelte forró nézését — és hosszú, ölelős kézszorítását. Ijedős kézzel tapogatta meg a kelbébe rejtett írást, amit a toborzó kuruc lisztek rája bíztak, hogy Rákóczinak átadja. Még Teca sem tudott róla, hogy az üzenetet bevarrták a ruhájába.

Amikor felültek a vízben s megszártották ruháikat, lecheveredtek a fűbe. Zsuzsa új dall jegyezgetett s dallamokat is talált hoz á.

— Tessék már elmondani, hogy szöktették meg a vezért a börtönből, mielőtt Lengyelországba menekült?

— Egy nagyszerű hős, Lehmann dragonos kapitány, meg az öccse, dragonos közlegényi ruhába öltözték s így szöktették meg a németűrhelyi börtönből s ottan egyenesen

Lengyelországba menekült Rákóczi. De persze, mindennek indítója Rákóczi Ferenc felesége volt, aki a jezsuitákat is belevonta s hála Istennek, sikerült tervük.

— Jaj, Istenem, mi lett volna, ha el nem menekítik? — jajgatott Teca.

— Mi lett volna? Biztosan elevenen ki nem kerülí onnan. S mi lett volna a magyarokkal akkor, Teca, mit gondolsz?

Teca sírni kezdett.

— Istenem, Istenem, csak ne lenne bántódása már szegénynek.

— Pedig Lengyelországban se volt biztonságban — magyarázta Zsuzsanna.

— Hogy, hogy nem volt?

— Hát mindenki tudja, hogy az osztrákok tízezer forint vérédját tűzték ki a fejére.

— Jézusom, teremtom!... Akkor miért is nem menekül mászova?

— Mert vissza akar jönni.

— Jaj, kisasszonykám, én nem megyek tovább innen, hiszzen tudom, mi is csak azért indultunk, hogy hazacsalogassuk. Mi lesz, ha újra elfogják s levágják a fejét?

— Ne alajgass, Teca! Rákóczi nagyurunk nem olyan inci-finci legényke, ahogy te el képzeld. Igazi hős és nem fél senkitől. Meglátod, ha itthon lesz, nem lesz bántódása.

— Nem-e?

— Nem, mert azt mondják, olyan szeme van, hogy akire ránéz, az nem tud többé másra gondolni, csak öreá. Aki hűnös, azonnal bevallja bűnét. Elő te, jel nélkétben senki sem hazudni... és minden hazafi erőt merít az ő közelében. Azt is mondják, ha megszólat földöntúli érzések lepik el azt, aki hallhatja őt — s akilhez csak egy újjával is hozzáér — abból kitakarodik a gonosz.

— Jézusom! Szűzanyám! Milyen szépen tud beszélni róla kisasszonykám. Pedig még nem is látta.

— Nem láttam őt, de érzem azt a lángot, amit az ő szeméből kaptak vilázei. Láttam a bátyám szemét... és láttam egyik hadnagyának a szemét, amikor róla beszéltek, egészen más lett, mintha tűz lángolt volna bennük.

— Elhaltatnám kisasszonykámot reggel! Dehát látom, már kászálódik, induljunk neki, nehogy baj érjen. Ügye, kisasszonykám?

— Igen, Teca! Most, hogy megvasorítunk, a holdvilág elkísér bennünket. Reggelre Percsényben kell lennünk. Ma éjjel én hajtom a lovakat te meg alszol.

— Csak éj élig, kisasszonykám, aztán leváltozom.

— Jó, jó, ne papolj, azt teszed, amit mondd!

Frissen, jókedvűen befogták a pihent lovakat

— — — — —

Amíg a zöldséges szekér Lengyelország felé haladt, azalatt serényen szállingóztak a titokban toborzó kuruc vezetők csapataiba — Munkács, Sárospatak, Sátoraljaújhely, Ungvár és Szalmár vidékén — a Rákóczi zászló alá kívánczók urucok.

Esze Tamás, Kis Albert és Losárdi Tamás egyre lelkesebben gyűjtötték a népet. Magindult a lavina. Futótűzként terjedt el falvakban, városokban, hogy hadba szállnak a kurucok. A labancoktól és idegen zsoldosoktól meggyötört nép lelkeből feltört minden keserűség és gyűlölet. Így sodorta az áradat Rákóczit hazaváráo kuruc csapatokhoz a hozszúra és megtrolásra vágyakozó csöcselékeket is. Itt-ott rablócsapatok alakultak s portyáznit indultak Szatmár felé.

Losárdi Tamás napok óta nem váltott gúnyját s vezető társaival együtt lílátón nyargalta be a felkelő csapatok vidékét. Lelkesítő beszédek tartott s óva intette az embereket, nehegy rabló, vagy fosztogató bandákká aljasodjanak! Már nem lehetett titokban tartani a felkelést. Pedig Rákóczi nélkül nem akartak a vezetők támadást kezdeni.

(Folytatjuk.)

Piritott daraleves. Egy szép velőscsontot ve-
szünk, apróra vágott kalarábéval, sárgarépa-
val, petrezselyemgyökérrel, egy burgonyával
kevés cellerrel és sóval megfőzzük. Egy másik
edényben egy kanál zsírban annyi lesimított
evőkanál darát pirítunk, ahány személyre a
levest készítjük. Ha szépen megpirítottuk, a
zöldség levét ráöntjük és néhány percig főz-
zük.

Rakott kelkáposzta. Két szép kemény fej kel-
káposztát veszünk, a külső zöld leveleket el-
dobjuk, a következő leveleket leszedjük és
egészen hagyjuk, a közepével együtt puhára
főzzük sós vízben, utána szilán lecsurgatjuk.
A nagy levelekkel kibélelünk egy margarinnal
kikent formát, a többi kelt apróra vagdaljuk.
Fél kiló húsból pörköltet készítünk, megda-
ráljuk és a vagdalt kellel összekeverjük. Göm-
bolyű metéltel készítünk, sós vízben kifőz-
zük, megszóruozzuk. A zsírozott formába be-
rakjuk rétegenként a tésztát és a kelt a hús-
sal, amíg megelik. Tetejét a megfőzött leve-
lekkel betakarjuk és félórán át gőzben főz-
zük, azután kiborítjuk és feladjuk.

Fasírozott egészben telfölösen. Úgy készítjük,
mint a fasírozott pecsenyét, ha elkészült, az-
után tejeles levét készítünk hozzá, a követ-
kező módon: a kisült pecsenyét tála kivesz-
szük és meleg helyre tesszük. A zsírból, ha
sok, leszűrünk és a tepsihöz maradt zsírhoz
adunk fél vizespohár vizet, tesszünk bele egy
buboréklevet, ízlés szerint sót és felforraljuk.
Végül boreccellal kissé savanyítjuk. Tálalás
előtt egy deci tejfelbe egy kávéskanálnyi liszt
elkavarunk, hozzáadjuk a fenti módon el-
készített léhez, gyorsan felforraljuk és ha
még szükséges, adunk bele sőt vagy ecetet.
Ha sűrű lenne, egy kis vizet. A tejfőlével nem
szabad sokáig főzni. A levet a pecsenyére önt-
jük és tálaljuk. Adhatunk hozzá rizst, ma-
karónit vagy burgonyapürét körítést.

Báránycomb pikáns mártással. A báránycomb-
ot besózzuk és fedő alatt puhára pároljuk.
Mikor megpuhult, fél tubus szardella-
pasztát és kávéskanálnyi lisztet adunk
a zsírhoz, néhány percig pörköltjük és egy cit-
rom levét, 2 deci tejfelt öntünk rá és meg-
egyszer felforraljuk. A kész sültet melegített
tálon kifilburgonya-körítéssel tálaljuk.

Céklamártás. Veszünk egy maroknyi ecetes
cékliát és apró kockákra vágjuk. Egy deci
lisztet, kevés céklalével péppé elkeverünk, a
cékliát beletesszük és tűzre helyezzük. Adunk
bele 1—2 kockacukrot, kevés sőt. Forrás köz-
ben, ha szükséges, céklalével hígíthatjuk és
ízlés szerint édesíthetjük. Tálalás előtt egy
deci tejfőlt öntünk hozzá.

Erdélyi tokány. 1 kiló marhafelsált diónagy-
ságu darabokra felvágunk. Egy edénybe te-
gyünk jó nagy kanál zsírt s ha forró, a fel-
aprított húst beletesszük, megsózzuk és egy
óráig fedő alatt pároljuk. Ha a levét elfővi,
öntünk alá miníg kevés vizet. A húst nem
szabad sem bő leben főzni, sem megpirítani.
Ha megpuhult és van alatta egy jó evőkanál-
nyi lé, tegyünk bele három fej karikára vá-
gott vörshagymát, azzal is süssük negyed-
óráig, de vizet többé nem szabad ráönteni,
ha a hagymát már beletettük. Mikor piros

lesz és zsíríg sül, akkor készen van. Sem a
hagymának, sem a húsnak nem szabad ropo-
gósna lenni. Tarhonyával körítve tálaljuk.
Zöldéses krockelt. 10 deka sárgarépat ugyan-
annyi kalarábét kockára felvágunk, tisztítás
után egy hagymát összevágunk és sós vízben
megfőzzük. 20 deka burgonyát megfőzünk,
megmosunk és meg özünk. Mindezeket leda-
ráljuk, adunk hozzá 8 deka morzsát, egy
egész tojást és jól gyúrjuk össze kézzel. La-
pos, kerek alakot formáljunk, lisztben meg-
forgatjuk, forró zsírban kisütjük. Főzelekre
felülre használjuk.

Tészta RECEPTEK

Gesztenyész rudak. Negyedikül sült gesztenyét
megdarálunk, 14 deka lisztet, 14 d.ka vaját,
14 deka porcukrot, 1 egész tojást, 1 tojás
sárgáját nyújtódeszkán összegyúrunk, hozzá-
adjuk a darált gesztenyét és finomra meg-
gyúrjuk és ujnyi széles rudakat vágunk be-
löle. A tetejét megkenjük tojással és megsüt-
jük. Ha megsült, míg meleg, hintsük meg
vaníliás cukorral.

Kétszersült teához. 12 deka vaníliás cukrot 4
egész tojással jól elkeverünk, azután lassan-
ként adunk hozzá 28 deka lisztet, 16 d.ka há-
mozott és hosszában ketté vágott mandulát.
A jól kikent és kiliszteztet formában szép
sárgára sütjük. Mikor kihült, vékony szele-
tekre vágjuk, tepsihe rakjuk lapjára, meg-
egyszer megsütjük és ha készen van, megfor-
gatjuk vaníliás cukorban.

Porhanyós kifli. 2 tojás habját 2 kanál liba-
zírral jól összeverünk, adunk hozzá fél liter
lisztet, 2 deka élesztőt, 3 kanál törött cukrot
és 2 kanál tejfelt. Ezeket 2 tojás sárgájával
együtt kézzel beledolgozzuk, cipőt formálunk
és jól kiverjük, azután kelti hagvjuk. Ha
megkelt, kis kifliket formázunk belőle, ezeket
ízzel töltjük és megsütjük.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötötű

MUNKAJÁT VÉGI EL

„RAPID” SUPER kézi kötőkészülék

A XX. század szenzációját Munkája kézimunka. Min-
den minta köthei. Néhány óra alatt köthet pullovert,
blúzát vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára 42.10 P.
„RAPID” (98 tövel) ára P 48.20. Kérje 13 ismertetőt.
Árúforgalmi Kft. Budapest, IV., Sütő-u. 2. felelelet 3.
TELEFON: 188—385.

Diós- vagy mákospatkó. Fél kiló lisztet, 25
deka vaját, 1 deka élesztőt, 4 deka cukrot,
kevs sőt hirtelen ösdedolgozunk és ha meg-
kelt, ujnyi vastagra kinyújtjuk, megtöltjük
dió- vagy máktöltelékkel, összesodorjuk és
szép sárgára megsütjük.

Citromos metél. A gyúrt tésztát vékony me-
télre vágjuk, forró sós vízben kifőzzük és le-
szírozunk, 2½ deci tejfelt, 4 tojás sárgáját, 2

Az őszi divatot bemutatja a DAME

mint a leghivatottabb iránymutató
folyóirat, amely ezenkívül a mű-
vészet, sport és társadalmi ese-
ményekről is szép képekben,
több színes oldalal és tartalmas
cikkekben számol be.

Megjelenik havonként egyszer.
Eladási ára P 1.50

Beszerezhető minden újságára-
sítónál, vagy

pedig
P 1.50
postabérlő
beküldése
ellenében az
I B U S Z,
Budapest V.
Akadémia
utca 10. sz.
alatt.

citrom levét, 2 citrom reszelt héját, 4 evőka-
nál törött cukrot, 4 tojásnak keményre vert
habját habverővel jól összeverjük és a tésztá-
ból két ujnyi alura tesszünk a formába, a
többi összekeverjük a fent leirt keverékkel
és beletesszük sülni jó forró sültőbe. Ha ké-
szen van, kiborítjuk, megcukrozzuk és mele-
gen tálaljuk.

Étrend

1942 DECEMBER 1-TŐL DECEMBER 10-IG

- KEDD.** Ebéd: borsópüréleves, malacpörkölt galus-
kával, lukvasorokta. Vacsora: parizsi, vajka-
kenyér, vegyes kompót.
- SZERDA.** Ebéd: zöldségleves, rakott burgonya ké-
rűccsel (lásd receptet), tejteles pogácsa. Vacsora:
ludaskása, cékla, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: tyúkileves eperlevél tésztával,
főtt hús, párolt burgonya, céklamártás, gyümölcs.
Vacsora: hejában főtt burgonya, vaj, sajt, betölt.
- PÉNTEK.** Ebéd: burgonyaleves, gombásfal, rizskö-
rlet, omlett. Vacsora: káposztás palacsinta, befőtt.
- SZOMBAT.** Ebéd: koménymagleves, párolt felsál,
babfőzelék, alma. Vacsora: lerakott kelkáposzta,
gesztenye.
- VASÁRNAP.** Ebéd: ragouleves, töltöttcsirke, pá-
rolt káposzta, gesztenyepüré. Vacsora: malac-
kocsonya lárarmártással vagy ecetes tormával,
vegyes kompót.
- HÉTFŐ.** Ebéd: piritott daraleves, káposztáskocka.
Vacsora: gombás pogácsa paraj főzelekkel, gyü-
mölcs.
- KEDD.** Ebéd: cellerleves, nyúlgerinc valasna ma-
karónival, túróresztés. Vacsora: kávé, vajkaenyér,
sajt, gyümölcs.
- SZERDA.** Ebéd: lebbencsleves, rakott karfiol, da-
ramorzsza. Vacsora: palacsintakoch (lásd receptet),
kompót.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: hamishúsleves, székelygulyás.
Vacsora: tea, piritós, sajt, gyümölcs.

Mössner
vászon
fehérenmű,
kelengye
BUDAPEST, IV., VÁCI-U. 1.

KERTKULTURA

SZERKESZTI SZILÁGYI JÓZSEF
BUDAPESTI SZÉKESFŐVÁROSI KERTÉSZETI IGAZGATÓJA

A LEANDERLEVEL pajzstetveit gondos lemosással lehet eltávolítani, Gyengén szappanos oldattal, szivacsos egyenként meg kell mosni a leveleket, különösen azoknak alsó levéllemezét, mivel főképpen ott találhatók nagy tömegben a kártevők, azután a növény törzsét, ágait is megvizsgáljuk és ha ott is találunk belőlük, eltávolítjuk. Eredményesen csak megismételt, gondos tisztogatással védekezhetünk. Mosás után az egész növényt tiszta vízzel lepermetezzük. Leginkább azokon a növényeken szokott ilyen nagymértékben fellépni, amelyeket sötét helyiségekben (pince) telettettek. A nagyon megtámadott példányokat ajánlatos a következő évben, tavasszal megfíjítani, idősebb ágaira visszavágni és gazdag kerti talajba kiültetni, hogy új, erős hajtásokat fejlesszen. Ősszel — szeptember közepén — megfelelő méretű edényekbe beültetjük, (ne használjunk túlságosan nagy edényeket, inkább szükség szerint, ha már begyökeresedett a növény, akkor illesztük át) egy ideig zártan, melegben, árnyékolva tartjuk és hogy meg ne lankadjon, naponta többször is megpermetezzük. A gyökeresedés megindulása után, — ami kb. három hét múlva következik be — levegőhöz szoktatjuk és szokás szerint, 4—6 C fok melegen telettjük.

T. M.-NÉ, BETILEN. A vágott virágok tartósságát növelhetjük, ha azokat a következő módon kezeljük: a virágszárak végéből éles késsel naponta vágunk le egy cm darabkát, víz alatt végezzük a metszést, hogy friss levegő a légnyomás következtében ne hatolhasson a megsértett sejteken át a virág szarába, hanem azonnal vízzel leföldjék meg. A frissen szedett virágokkal is ugyanígy járunk el. midőn vázába helyezzük. A víz megromlásának s az algaképződésnek megakadályozására legyünk néhány darab faszéndarabot a váza vizébe. Ugyanezt kevés keserűs adagolásával is elérhetjük. Cseréljük naponta a vizet. Melegebb éjszakákra helyezzük bő vízzel edénybe a virágokat, rakjuk szét és permetezzük meg a leveleket is. Ilyen eljárás mellett nem nyálkásodik meg a virág szára, a víz sem romlik meg és sokszor hete-kis gyönyörködhetünk szépen ápoltt chrysanthemum-jainkban vagy egyéb vágott virágban. A jól kezelt vágott chrysanthemum sokszor hetekig is eltartható.

E. J.-NÉ, TASNÁDSZANTÓ. A rhabarbara levéllemezének fogyasztása káros az egészségre, igaz ugyan, hogy a levéllemezek nagyon sok C-vitamint tartalmaznak, azonban a C-vitamin mellett bővelkednek az egészségre ártalmas anyagokban is, amilyenek pl. az oxálsav, káliumoxalát és mérgező hatású fehérjék. A rhabarbara-levelek fogyasztásától sokan meghettedtek és halálos mérgezéseket is okozott a levelek levéllemezében lévő aránylag magas oxálsavtartalom. Emberi fogyasztásra nem lehet ajánlani, mert ha az egészségre káros anyagokat kivonjuk, ezáltal a

benne lévő C-vitamin tartalmát is majdnem teljes egészében megsemmisítjük. A szokásos étkezési célokra kizárólag a levél szára alkalmas mert abban kevesebb a káros anyag. Ezért ne használjuk még a főzelékszegény tavaszi időben se a leveleket „tökének”. Ez az étel különösen Erdélyben nagyon divatos, „padluka” néven ismerik. Használjunk kalarábleveleket a fenti ételhez, savanyításra pedig sóskalevelet. Az egyes újságok ajánlása ellenére a rhabarbara leveleknél főzelék és saláta céljára való felhasználása tehát, — mint azt az egészségügyi intézetekben végzett kísérletek megerősítették, — a bennük lévő káros, mérgező hatású anyagok miatt kerülendő és amennyiben módunkban áll, inkább ismerőseinket is a levéllemezeknek főzelék vagy salátaként való fogyasztásától.

MIRACULUM. A sors sokkal nehezebb problémákból emel gátat a mai fiatalok elé, mint-hogy romantikus szerelmi játékkal bibelől-hessenek. Nem akar ez a megjegyzés leckéztetés lenni, mert ki ne időznie szívesen lírai hangulatú történetek mellett, ha ezek a történetek nem lankasztják el az erőt és akaratot, amire szükség van a küzdelemhez. Bizony, ellőrpül mellette a romantika és még a költő sem tud versengeni a férfias küzdelem első vonalában harcolókkal. Ők vannak az érdeklődés középpontjában. nekik írunk leveleket ismeretlen kislányok, nekik kőnek meglek láb-szárveidőket és sapkát. kesztűket, érmelegítőket. Ismeretlenül is őket emlegetik és most mind többször, hogy a hideg megcsípi az

arcot és a szív féltőn megdöbben, mert végtelen messzeségben, ahol a gondolat éri utol, őrt álló homvedek alakja vetődik a gondolat fényes lemezére. Reájuk figyelünk ma, csak róluk beszélünk, nincs téma, ami közelebről érdekelhetne. Ne legyen féltékeny reájuk, Megérdemlik, hogy minden szív rájuk sugározza szeretetét, melegét. A kislányok csillogó szeme az a fényes csillag, amelyért külön is harcolnak.

Jegyzőgyakornok. Elbájoslan frappáns választ adott az a talpig magyar kislány. Ilyenek mind a katona-leányok. Önt meglepte és büszkébbé tette, hogy karakteres egyéniséggel hódította meg. Imponál önrézetes fellépése. Bizony Öntől függ, hogy ebben a komoly, okos, rártári kislányban tud-e maga iránt olyan tartós érzést ébresztetni, ami még a szerelménél is több legyen. Egy ilyen éleseszű érettségizett kislánnyal másról is kell beszélni, nemcsak a szerelemről. Ön vidéken élt és nem

Minek a ponyva? Mikor FILLÉREKÉRT olvashatja a magyar- és világirodalom legszebb remekműveit, ha belép a

KÖNYVSZOLGÁLAT

kölesönkönyvtár tagjai közé.

Egy levelezőlap: Könyvszolgálat kölesönkönyvtárnak, Budapest, XII., Kékgolyó-u. 10. I. sz. alá s hérmintven küldje egy többezerkötetes könyvtár könyvjegyzékét a VIDÉKI KÖLCSÖNZÉSEK feltételeivel.

MÉG MA HOZÁSSA MEG!

Szerkesztői üzenetek

sokat törődött az irodalommal, most látja, hogy a kislány társaságában lemarad egyes vitákban. Gyorsan pótolja, mert kiderül, hogy nagy föltényben van és a játszmát elveszítheti, amit pedig meg akar nyerni mindenáron.

Előkelő családból származó

róm. kat. 46 éves férfi, kereskedelmi vállalat tulajdonosa, feleségül keres nemesi származású, tulnömlekk örököst, kinek földbirtoka vagy bázis van. Hivatásos közeletlők kizárva. Leveleket „MUNKASZERETŐ” jellegre kiadókba kérek.

KOLOZSVÁRI. Egyetlen gyermekét is meg kell feddnie, ha okot szolgálat rá, hogy hibájára rávegyesse, különben nehezen tanulja meg a jó és rossz közötti különbséget. A gyermek mindig öncő, akaratos, durcás, engedetlen. Fegyelme és nevelés nélkül ezekről a hajlandóságokról hogy szokják le? Önt bántja, ha az anja szigorú hozzá és nem nézi el rosszalkodását. Ez anjai gyöngöszeg, mit gyorsan le kell küdenie, mert a fegyelmezésre épp úgy szükség van, mint a gyümölcsfák vadhajtatási lenyegesítésére, hogy nemes gyümölcsöt termeljen, ha majd előjön az ideje. Most, kicsi

!! Melegvíz !!

állandóan ingyen rendelkezésére áll, ha felszerel kályhájára vagy tűzhelyére

VEZUV TÁKÁRKÉL-VIZFORRALÓT.

Kapható minden vaskereskedésben!

Ismeretét küld és felvilágosítással szolgál a nagyban elarusító: Konyhafelzerelési Cikkeket Arusító k. f. t., Budapest, V., Markó-u. 3. Tel.: 112—082.

korában kell elkezdni a nevelési szabályokhoz szoktatását és fokozottan alkalmazni a növekedéssel párhuzamosan. Minden szülő magának tehet szemmehányást, ha elmulasztja ezt a szülői kötelességet teljesíteni, akár túlzott szeretetből, akár kényelemből, akár nem-törődőségből. Mert mind a három eset elbfordul és később, amikor a súlyos mulasztás nem hozható helyre, nem önmagukat, hanem a gyermekek teszik felelőssé, pedig a gyermek kevésbé hibáztatható.

A társaságban közismert és népszerű külföldi szépasszony most hagyta el fővárosunkat. Úgy hallottuk, hogy csomagjának nem éppen jelentéktelen részében a nagyszerű Hormocith-készítmények foglaltak helyet.

VITACIT
rögtön segít!

Mitesszeres, tágporúsú, pattanásra hajlamos arcnak áldás a VITACIT arcpakolás. készlet P. 6.72.
Száras, érzékeny, húzódoó, időelölt rancosodó arcnak áldás a VITACIT bőrtápláló-krém, tégely P. 6.65.

Szaküzletekben is kapható. Postán «Arcpálási Tanácsadó»-val küldi: **LORÁND KOZMETIKA, Mussolini-tér 3. A név garancia!**

A törvényes pótlókr az
írásban benyújtandó!

Ügyvéd neje. Levelét büszke örömmel olvastuk. Néhány sorát megörizzük, mint a magyar asszony hősies magatartásának szerény, de erőteljes bizonyítékát, aki a harcúteren küzdő férje feladatát is elvégzi. Külön köszönjük, hogy még arra is jutott ideje, hogy lapunkat előfizetésre ajánlja rokonának. „Egyik közeli rokonom, aki a Magyar Nők Lapját nálam ismerte meg, pár számot a régiékből kölcsön adtam neki, olvassatta és annyira megszerette, hogy arra kért, rendeljem meg neki. Ígyekszem is e kedves kötelességemnek eleget tenni. Nekem már régen jár a Magyar Nők Lapja. Képesítői ajándékba kaptam nagyanyámtól. Mióta férjhezmentem, az uram járta. Nagyon szeretem az én régi kedves lapomat. Alig várom, hogy olvashassam. Sőt nagy elfoglaltsága mellett még az uram is szokta lapozgatni, vagy én olvasok fel belőle tanulságos cikkei közül, vagy éppen a férjhez szóló cikkel talállok benne, azt felolvasom, amit hamiskásan mosolyogva, szótlanul hallgat végig s a végén fejszaválva jegyzi meg: „magát elrontja ez a lap”, de azért látom, befelé tetszik neki is. Örül annak is, hogy nekem minden tíz naphan örömet szerez és én lankadalan lelkesedéssel, kedvvel olvasom. Gyermekünk a kis melléklet meséit sokszor szájátva hallgatják. Nekik is nagy öröm minden lap érkezése. Most pedig, hogy az uram már kilenc hónapja távol van tőlünk — katona — s az ügyvédi irodát én vezetem, eszténként, pihenésképen, sokszor büféfeljteképen szoktam elővenni és olvasni a Magyar Nők Lapját”.

SZ. B-NE. Első kérdésére így, a tények alapos ismerete nélkül nem tudunk válaszolni, de különben is erre szakszerű választ csak ügyvéd adhat. Természetes, sok minden függ attól, kinek fibájától mondják ki a választ. A másik kérdésére még nehezebb válaszolunk, szintén a szükséges adatok hiányában. Az, hogy valaki négy polgárit végzett és harmincnyolcéves asszony, még egymagában semmit se mond képességeiről, ismeretéről és tudásáról. Az esetleges állás elnyerése érdekében pedig ezek döntő tényezők.

Aljegyző. Elbeszéléseinek meséje nagyon szimpla, átlátszó és a történet megoldása már az első sorok olvasása után kézenfekvő. Íráskészsége van, épen ezért arra figyelmeztetjük, hogy gondosabban válogassa meg témáját, mert csak így remélhetjük, hogy közölhető munkát is kapunk Öntől.

Szép Ilonka. Levelén sokat töprengtünk, de — legnagyobb sajnálatunkra — célravezető tanáccsal még sem szolgálhatunk. Ezt a komoly érzelmi kapcsolatot, amely kettejük között — levele szerint — kezd kialakulni, nem szabad brutális, erőszakolt gesztussal elrontani, vagy éppen megsemmisíteni. A megoldást bízva az időre. Be kell szőpenn várni, amíg újra alkalom kínálkozik, hogy találkozzanak egymással. Ebben az esetben természetesen szabad ügyeskednie és utánanéznie, hogy akad-e közös ismerős, aki bemutassa magukat egymásnak. A frontra való levélírásnak semmi értelme sem volna, mert nem tudná, hogy ki a levél írója, ismeretlenül, névvel, még sem írhat, miután ezidőszertig még nem ismerik egymást s így ehhez talán joga sincs, mert nem tudja, hogy az illító nincse más irányban érdekelve. Ismét-lijük, tessék szépen várni, még ha nehezebbre is esik, amíg

Sanczi Ágoston

MINDENNAPI REGGELINK

A szemeskávó őshazája Afrika, a teáé Ázsia, a kakaóé pedig Amerika. Csak a cikóriakávó, a zamatos, finoman illatozó Franck cikóriakávó édes gyermeke az öreg Európának, különösen pedig ősi hazánk áldott földjének. A felsorolt négy élvezeti cikk közül a cikóriakávó a legújabb keletű, azonban nem marad el értékben a másik három mögött. Ugyis mint zamatosítót, de önállóan is tökéletesen megállja a helyét és érvényesítí sajtóságot, pompás ízét, valamint különleges illatát több mint 100 esztendeje.

THE Franck
cikóriakávó

MIKULÁSRA

Cirkon

Magyar ötvös áru, modern és báli ékszerek, gyöngyök, flapijacek, porcellán és díszműáru
IV. SZERVITER TER 5 (RÓZSAVÖLGYI MELLETT.) Gyöngyfüzés, javítás

megfelelő és társadalmi szempontból sem kifogásolható alkalom kínálkozik a megismerkedésre.

KOMOLY ASSZONY. Hosszú levelében olyasmit igyekszik bizonyítani, ami nem szorul bizonylásra. Önmagával vitalkozik és nyitott ajtót ostromol. Nem értjük, hogy miért habozik, amikor olyan világosan látja a dolgokat,

ezer kifogást talál és mégis megsértődik, ha az illető a kikoszorúást nem veszi a lelkére, nem lett kedélybeteg, úgy él tovább is, mint előtte, még csak nem is szomorú. Úgy látszik, hogy a hiúságát bántja ez a magatartás, vagy talán mégis érdeklő? Különböben nem törődnek azal, hogy mit csinál, mivel igyekszik elfelejteni Önt s azt a nem éppen kellemes érzést, hogy

visszaautasításban részesült. A visszaautasítással természetesen megszokott közöltük a érinkezés. Hagyja, hogy menjén a saját útján s Ön is a magáén. Majd megtalálják mindketten az igazabb párhuzamot.

OSZI DIVAT szerint **modernizáltassza**
LILY SZALONban **RUHÁIT**
Podmatically-ky-u. 49. T. 327-832

Amphitheatrum. Sokkal tapasztaltabb szívet is megévesztelhetett volna, mint az Öné, aki az életből alig ismeri a komplikált helyzeteket. Családjában boldog egyelőrtének, gyöngédségnek és ideális szeretetnek volt a tanúja. Ismerős körében se történt hasonló eset, talán még regényben se olvasott ilyet, vagy még hasonlót se. Hogyne csodálkoznánk tehát, hogy meghocsátott neki. A következmények hamar meggyőzték, hogy nem lett volna szabad visszafogadni, mert ilyen eseten gyöngésség. Mit tegyen? Forduljon ügyvédhez, ez már több, mint érzésszerű katasztrófa, valamint még kell meneni.

J. 33. **Ügyvétszék, nagyon könnyen befolyásolható és ebből s'ármazik a sok baj s talán abból is, hogy sokáig nem találkoztak. Ha többször lettek volna együtt s az Ön befolyása érvényesül, valószínű, hogy inkább Önnek hit volna. De azért az az érzésünk, hogy a rosszindulatú, uhiart jelző felhők már oszladoznak. Ót is meghatotta levele. Most fontos, hogy minél többet együtt legyenek s érezze, hogy milyen fontos Ön nek, de anélkül, hogy Ön ezt szavakkal tudomására hozná. Neki kell önmagában megállapítani. Azt nem is ajánljuk, hogy Ön megalkodjék és tudomására adja, hogy szenved. Ugy harcoljon érte, hogy ő ne vegye azt észre. Hagyja el, a nők ebben a tekintetben olyan ügyesek és tehetségesek, hogy nem kell őket „kitanítani” a férfiakkal való bánságot művészetére.**

A siker titka
EGYÉNI SZÉPSÉGÁPOLÁS

FÖLDESZÉ „JUNÓ”
kozmetikai intézetében

IV. KÁROLY KIRÁLY-ÚT 24. SZÁM.

Vitaminos szépségápolás, Végezés szórótelente. Díjtalan tanácsadás, levél útján is.

ÁGYTOLL OLCSÓN!

Tarkától 70 fillér. jobb 1.60, szürke, vegyes. 2.40, jobb 3.—, mégjobb 3.40, finom szürke 4.—, Fehéres, foszlott libatoll 5.50, jobb fehéres 6.50, mégjobb fehér 7.50. Kímódott jóminőségű 8.—, p-helyes 10.— P-től szállt 5 kilos porzások csomagolásban, bérmentve, utánvétellel. Tiszviselelnek 3% kedvezmény.

VARGA ANTAL ÁGYTOLL-VÁLLALATA
KISKUNFELGYHÁZA, Szent János-tér 6

Szemölesök, hajszálak, szépséghibák garantált végleges eltávolítása **KOVÁCS KOZMETIKÁBAN, VI. Teréz-körút 1/c.**
E hirdetés felmutatójának engedély.

LÁSZLÓ PEHELY
GYAPJU
VATTA
PAPLAN
ALAPITVA SZOLID-MEGBIZHATÓ
1898-VII. VAS UCCÁK

KÖLCSÖN IS AD
szőrmebelepőt, boleroét alkalmakra

Palugyai Győző Viktor szűcs

Budapest, IV., Váci-utca 15.

JÓ FELESÉG. Lezárjuk végleg a „Felületes férjek” körül keletkezett vitát. Utólag érkeett hozzájárását, sajnálunkra, már nem közzétehetjük, bármennyire is okos tanácsokat ajánl a feleségnek, precedensül szolgál az újabb jeleveníettséghez. Ezt Ön sem és senki kímélja már.

KÉDVES OLVASÓNK. Egy 70 éves, teljesen egyedülálló, kegyelemkenyeren tengődő erdői úri család teljesen cségyenyedett nőtagja részére kér segítséget lapunk egyik előfizetője. Irja, hogy nincs meleg labátja, cipője, sem felső, sem alsó meleg ruhája s a hideg ellen nincs ami megóvja. Ha valaki bármivel segíteni tud rajta, szíveskedjék adományát a szerkesztőség címére küldeni „Öreg úrinő” jellegre. Az átvételt nyugdíazuk és a továbbítást vállaljuk.

Zoltán. „Mit mond az orvos?” című rovatunk vezetője írni: A haj növéstét legjobban a fejbőr türelmes, kitarító masszázásával és a következő hajszállal lehet előmozdítani: Rp.

Extr. jaborandi fluid. gr. 2.0. Ac. formic., Tinct. Cantharidae aa gr. 10.0, Essentia la-vandulae, Essentia Rosmarinae aa gr. 3.0, Spiriti vini conc. gr. 150.0, MDS. Külsőleg. E hajszállal esténként jól be kell dörzsölni a fejbőrt. Ez az eljárás egyben a hajhullást is megszünteti.

A fagyadagnan kezelésre bevált a röntgensugár, hideg és forró víz váltakozó használata, tölgyfakéreg-lézet lábürödnek (2 maréknyi tölgyfakéregét fél liter vízben negyedórát főzni, majd forró vízzel feltölteni). Jó a dió-levelelzet is, továbbá torna- és hagymaborogatások. Igen bevált még a Calendula officinalis borogatásnak vagy kenőcsnek. Először kísérje meg a következőket: reggel este forró és jéghideg víz váltakozó lábüröd (1 percig forró, majd hirtelen hideg, azután újra forró, stb.). A fürdő után kenje be a fagyadagnan a következők kenőccsel: Acid. tannic. gr. 2.5, Spir. camphorat. ad gr. 50.0, MDS. Külsőleg.

APRÓHIRDETESEK

Ezen rovatban küldendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első sora díja 30 fillér. Jellős hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetés díjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. A hirdetés díja előre küldendő.

Budapestre érkező úri személyeknek szép kényelmes lakásban három pengőtől megszállás. Főjegyző, Orczy-út 40. I. emelet 10.

Zongorahangolás. Javítás, harmóniumkészítés, javítás legutányosabban. Szieber, Budapest, II., Török-u. 6.

Pestre érkező családok számára úri otthont nyújtok: Derrnőné, IV., Ferenciek-tere 7. II. emelet 5. Telefon: 386—089.

Legmodernebb szabás-varrás, fehérneműszabászat. Mestervizsga. „Eli”-szalon, Erzsébet-körút 46.

Zongorák, pianók, világmarkákak, legolcsóbban, részlete is. Fenyőné zongoraterében: Erzsébet-körút 26. Bézongorák olesón. Telefon: 222—462.

Budapestre érkezőknek úri otthont nyújt méltányosan nyug. MÁV főintéző neje: Erzsébet-körút 2. III. emelet 19. EMKE-épület. Telefon: 225—555.

Zongorát vagy pianót azonnal, készpénzfizetésért sűrgősen vennék. Telefon: 225—689. Zongoraterem.

Videkieknek tiszta, szép szobák méltányosan: Hajdu Márta, Erzsébet-körút 27. I. emelet 3. Tel.: 420—431.

Bundák legolcsóbban, alakítások jutányosan Kóky Endre szűcsmesternél: Vilmos eszár-út 10. Telefon: 386—784.

Figyelmébe ajánljuk Rákóczi-út ötven Zongoratermet. Ringlet zongora, a pianó vásárolható legeskelelyebb részlete is. Olcsó tanulószorga.

Línoleum játékállat, gyöngyből készült virág készletét jutányosan tanítja Hajdu Éva, Erzsébet-körút 2. III. 19. Telefon: 225—555.

Mimóza világhírű grafológusnál írásból és fényképről. Állandó címe: Pécs, Szent Vince-utca 50. Váaszbellyeg küldendő.

Elzalogosított eszközöket, ezüstjeit költségmentesen kiváltom és legmagasabb áron megveszem. Brilláns, aranyat, fogaranyat, ezüstöt legmagasabb áron veszek. Baross ékszerház, Grósz, Baross-utca 83. Telefonáljon 140—989.

Készpénzért vennék zongorát, pianót: Erzsébet-körút huszonhat, Fenyőné. Telefon: 222—462.

Szobafestést, lakartást, parkettát, ablakok tisztítását vállalom. Vizi Miklós, Telefon: 130—671.

Elsőrendű szabás ruhákat, kosztümöket, kabátokat, később kivételben készit méltányos ártért, vidékre is, Kovács Mihályné dívszalonja, Budapest, VI., Teréz-körút 15. IV. em. 35.

Fűzöl, haskótlót 25 éve készítke, javítok. Vidékre pontosan szállítok. Fizethető bármilyen élelmiszerral, toltal, stb. is. Munkáért délelőtt megyek. Található vagyok 3 órától, Dohány-u. 26. II. 35.

Hálás volnék az iránt az olvasóúrnómn iránt, aki engem 2 szobás, vagy 4 szobás szoba, könyvház magányos lakásához hozzásegítene Szolnok, Törökzentmiklós, vagy Monor városokban, esetleg Pest környékén. Egyedül álló nyug. áll. tisztviselő vagyok. Címem: özv. L. Istvánné, Komárom, Erzsébetjelleg, Fő-út 2870.

Magányos dolgozó nőnek (férfinak) csendes, tiszta szobát adnék. S. A-né, Rákocsa, Kossuth L-u. 156.

Hozomány nélkül feleségül venném diplomás úr 28 év körüli leányát. Kizárólag születés szerinti úrinő ismeretségét kereselem. Magas, alttérmelű vidéki városi orvos vagyok, történelmi család sarja. Szeretem a zenét, a táncot, művészetet. Iródmalmát és a sportot. Eszményképem a családi hűség, az édesanya, az úriasszony, ízelem a magas, erős nő. Szeretném, ha így megtalálhatnám a párom, mert ezen a vidéken minden hiába. Fényképes levelet kérek a kiadóba „MINDEN A LELEK” jellegre.

Színház- operapartnert, vagy partnert keres 22 éves öskereszényi, komoly úriúran. Leveleket „Ez is kell” jellegre kiadóba kérek.

Külnöbejárható, igen tiszta, féregmentes szoba 1—2 személynek, átutazóknak is, kiadó. Veres Pálné-ú. 21. fsz. 1.

Intelligens falusi leány vállálná háztartás vezetését, esetleg kisgyermek gondozását. Szívesen menne pusztára is. Leveleket „Varmi tudó” jellegre kiadóba kérek.

Vagyonos református leány kéri pesti, diplomás, nyugdíjas férfi ismeretséget 30—40-ig. Leveleket „Komoly” jellegre kiadóba kérek.

Menyasszonyi, vőlegényi, estélyi ruhák kölcsönzése. Öskereszényi vállalat, Angéla kölcsönző szalon, Budapest, VIII., Tavaszmező-u. 1.

Felétős szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, késkéket, fényképeket nem adunk vissza és nem örnünk meg. A lap cikkeinek és késkéket átvétele és közlése tilos. Hirdetési díj mm-sorunként 65 fillér. A hirdetések elhelyezésénél semmiféle külön költést nem fogadunk el. A Magyar Nők Lapján nyoma a Hungaria Hirlapnyomda R.-T., Budapest, V. kerület, Vilmos eszár-út 34. szám. — 8831.42.

Felétős: vitéz Bánó Lehel igazgató.

A Magyar Nők Lapja családi albuma

TAKATS ISTVÁN ÉS NEJE
NAGYVÁRAD

MAJOR TERÉZ ÉS VÖLEGENYE PLANDER EMIL
SZAKASZVEZETŐ, TOLNA

DR. PERCZEL GYULA
ÉS NEJE, BUDAPEST

FEKETE ILDIKÓ
PESTSZENTIMRE

NAGY GERZSON ARVAHÁZI IGAZGATO
CSALÁDJÁVAL, ÚJVIDEK

FABIAN GYULA TANÁR LEánya, RIA
KASSA

KOLOSVÁRY ARPIKA
KRASZNA

SZTRIMBELY LACIKA
KOLOZSVÁR

HALASZ GYURIKA
SZILÁGYCSEH

SZABÓ BÉCIKE
DEBRECEN

HERSCHBERGER TIBOR

ANTAL RUDOLFÉ ÉS EVIKE KISLÁNYA, TASSÁD

HERSCHBERGER OTTÓ

MAGYAR NŐK LAPJA

SEBESÜLT KATONÁK HAJÓKIRÁNDULÁSA A DUNÁN

MARGARÉTÁS MAGYAR HONVÉDSÍR AZ OROSZ RÉTEN
(Beküldte: Verseghy Kálmáné, Parádfürdő)

KÉSZÜLNEK A SZERETET-COMAGOK HONVEDEINKNEK